

บทนำ

ฟัด! ฟัด! ฟู่!

เสียงไม้ขีดไฟถูกกับด้านข้างของกลั๊กไม้ขีดไฟจนเกิดเป็นประกายไฟ
ตั้งขึ้นท่ามกลางความเงียบ มือเรียวโยนก้อนไม้ขีดไฟที่เพิ่งติดไฟลุกโชน
เข้าไปในเตาผิงที่เตรียมพร้อมไว้อยู่แล้ว ทำให้พื้นที่ห้องอาหารกึ่งห้องนั่ง
เล่นดูอบอุ่นขึ้น แม้อากาศเย็นในห้องจะยังไม่ถูกขับไล่ไป แต่ทันทีที่พื้น
ของกระท่อมปรากฏอีกพระโบริาณ ความเย็นทั้งหมดก็ลดระดับลงอย่าง
รวดเร็ว

“ความจริงคุณไม่จำเป็นต้องจุดเตาผิงก็ได้” เสียงทุ้มที่แสดงออก
ถึงความขำขันดังขึ้นจากชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีน้ำเงิน

“ไม่ได้สิ นี่เป็นคริสต์มาสแรกที่นายอยู่ที่จีน แคมไม่ได้อยู่กับ
ครอบครัวด้วย ฉะนั้นในฐานะคนที่ลากนายมาทำงานนี่ก็ต้องทำหน้าที่แทน

ใจกับมารี” ชายหนุ่มเจ้าของเส้นผมสีขาวย่อยขณะนั่งลงบนเก้าอี้โยกหน้าเตาผิง

“ผมแค่จะบอกว่า ให้โฟร์เที่ยงจุดให้จะเร็วกว่าครับ” เจย์ย่อยขณะเดินไปที่โต๊ะอาหารพร้อมกับเริ่มฉีกถุงอาหารใส่จาน

“อัสสุโซ่คงไม่ได้พาอัสไมวไปเล่นหิมะโซ่ใหม่ครับ”

“หิมะแรกตกก็ต้องเล่นให้สะใจสิ นี่มันไวด์คริสต์มาสนะ นานๆ จะเกิดขึ้นที แล้วไม่ต้องห่วงว่าอัสไมวจะป่วยหรอก อัสสุโซ่เก่งเรื่องรักษาโรคให้ปีศาจมาก ความสามารถในการรักษาโรคที่เกิดในปีศาจของเจ้าหนูมุซก็ได้อัสสุโซ่สอนจนเก่งขนาดนั้น”

“มุซ? หมายถึงมาสเตอร์มุซอล วอร์ดเซ คนนั้นหรือครับ”

ชายหนุ่มผมขาวเอนหลังไปกับพูกของเก้าอี้โยกจากนั้นก็โยกมันเบาๆ พอวิทนี่ถึงใบหน้าอันน่ารักของเด็กน้อยที่มีดวงตามุ่งมั่นคนนั้น มันก็ทำให้เขาหัวเราะออกมาอย่างชอบใจ

“ตอนนั้นคุณบอกว่าถ้าผมแพ้ ผมต้องยอมเป็นมาสเตอร์ร้านน้ำชาของคุณ หรือว่ามาสเตอร์ทั้งหมดที่อยู่ในร้านคุณตอนนี้ได้มาด้วยวิธีการทำพ่นทั้งหมด”

“จะเป็นแบบนี้ได้อย่างไร ก็แค่คิดว่าน่าสนุกถ้าเอามาพ่นกับนายเท่านั้น”

“แสดงว่าคุณไม่ได้คาดหวังในตัวพวกเขา”

วิทหันหน้ามามองเจย์ที่กำลังเริ่มชงชาดอกคาโมมายล์สำหรับอัสไมว จากนั้นจึงเอ่ยว่า

“ไม่มีใครลงทุนโดยไม่หวังผลตอบแทนหรอก ก็แค่...ฉันไม่อยากจะก้าว่ำยสิทธิ์ในการเลือกของคนอื่นเท่านั้น เส้นทางนี้ถ้าไม่ได้ตัดสินใจเลือกด้วยตัวเองก็ไม่มีควาหมาย ในท้ายที่สุด ฉันดีใจมากกว่าที่พวกเขา

พบเส้นทางที่เหมาะสมกับตัวเอง”

“แต่คุณเป็นคนสอนพวกเขา นี่ คุณเป็นอาจารย์”

“สอนนะใช่ แต่ไม่ได้เป็นอาจารย์ให้ทุกคน”

เจย์ไม่อยากใส่ใจคำพูดนั้น เพราะเขาเข้าใจจริงๆ เขาก็ไม่รู้ว่าควรเห็นด้วยกับวิทหรือเปล่า แม้แต่เขาเองก็มีคนคอยชี้แนะหลายคน แต่ก็ไม่ได้นับถือทุกคนเป็นอาจารย์ เขาจัดจานอาหารจนเสร็จก็เริ่มชงชา ขณะที่มองผ่านหน้าต่างออกไป ก็เห็นว่าอัสโมทวน้อยกับอัสโมทวใหญ่กำลังวิ่งไล่กันบนสนามท่ามกลางหิมะโปรยปราย

“หิมะยังไม่ตกหนักขนาดนั้นให้พวกเขาวิ่งไปก่อนเถอะ ถ้าห่วงมากก็ให้แอนนิมอสไปคุ้มกันสิ” วิทเดาได้ว่าเจย์ห่วงอะไรเลยเสนอขึ้น

“แอนนิมอสทำอย่างนั้นอยู่แล้วครับ รับชาน้อยไหมครับ”

วิทชูมือขึ้น แล้วทันใดนั้นในมือของเขาก็ปรากฏแก้วชาที่มีไอร้อนลอยขึ้น เจย์จึงทำเพียงรินน้ำชาให้ตัวเอง จากนั้นก็เดินไปนั่งที่เก้าอี้โยกอีกตัวที่หันหน้าเข้าหาเตาผิงที่เริ่มแผ่ไอร้อนออกมา

“กิติมละ”

“ไปพบท่านยายเมิ่ง อีกเดี๋ยวก็มาครับ” เจย์ตอบพลางยกแก้วชาในมือขึ้นจิบ ความเงียบเกิดขึ้นระหว่างคนทั้งคู่ ไม่นานวิทก็เอ่ยขึ้นว่า

“มนุษย์ทุกคนเกิดมาเพื่อตัวเองเท่านั้น ไม่ว่าจะเลือกอยู่เป็นกลุ่มหรือรักความสันโดษ นั่นก็คือความต้องการของคนคนนั้น”

“ผมเห็นด้วย สิ่งที่ผมสงสัยคือ จากเส้นทางอันยาวนานของคุณ คุณดูไม่เหมือนคนที่อยากอยู่เป็นกลุ่ม”

วิทยกยิ้มพลางโยกเก้าอี้อย่างแช่มช้าแล้วตอบว่า

“เพราะแม้มนุษย์จะมีสิทธิ์เลือกทำตามความต้องการ แต่โลกก็ชอบแทรกแซงความต้องการของเรา นั่นเป็นวิธีที่โลกสร้างโลกใบนี้ และ

ทำให้ชีวิตสนุกขึ้นในหลายๆ ความหมาย”

เจย์ไม่ได้บอกความเห็นใดๆ กับคำพูดนั้น ขณะที่วิทเองก็จมอยู่ในความคิดตัวเอง กระทั่งซาในแก้วของวิทหมดไปแล้ว ชายหนุ่มเจ้าของเส้นผมสีขาวก็เอ่ยขึ้นว่า

“การเป็นผู้วิเศษก็เหมือนกัน มันไม่ใช่สิ่งที่จะเป็นได้แค่เพียงเพราะนายเกิดมาเหมาะสมกับมันหรอก”

“คุณกล้าพูดเรื่องนี้กับผมที่เป็นว่าที่ผู้วิเศษที่อายุน้อยที่สุดในโลกหรือครับ”

วิทหัวเราะชอบใจ

“นายในอนาคตต่างหากที่เป็น”

เจย์ไม่เถียงความจริงข้อนั้น วิทก็เอ่ยต่อว่า

“หรือจะเถียงว่า นายเดินอยู่บนเส้นทางนี้เป็นผลมาจากความตั้งใจของนายคนเดียว”

คนโดนไล่ต้อนได้แต่ถอนหายใจ

“ผมยอมแพ้ พูดเรื่องที่คุณอยากพูดเถอะ”

ในแก้วซาของวิทปรากฏน้ำซาผุดขึ้นจนเต็มแก้วอีกครั้ง ขณะที่วิทขึ้นว่า

“รู้ไหมตอนฉันอายุเท่านาย ฉันเกลียดอะไรที่สุด”

“ไม่รู้ครับ”

“คนแบบนาย”

ความเงียบเกิดขึ้นระหว่างคนทั้งสอง ขณะที่วิทจับน้ำซาในแก้วของเขาต่อ แม้คำพูดนั้นจะดูแปลกสักหน่อย แต่มันไม่ได้ทำให้เกิดความอึดอัดระหว่างคนทั้งสอง และเป็นเจย์ที่พูดทำลายความเงียบขึ้นว่า

“ถ้าผมเป็นคุณก็คงจะเกลียดเหมือนกัน”

“हींๆ แต่ถ้าให้เลือกอีกครั้ง ฉันก็ยังอยากเป็นฉันคนเดิม เส้นทาง
ของคนที่ไม่ได้รับพรของโชคชะตา”

ครั้งนี้เป็นเจย์ที่ยกแก้วน้ำชาขึ้นจิบขณะฟังวิทเอ่ยต่อ

“แม้แต่ตอนนี้ ฉันก็ยังไม่รู้เลยว่าสิ่งที่นายครอบครอง มันจะเรียกว่าเป็น ‘พร’ ได้หรือเปล่า”

“เปล่าประโยชน์ที่จะหาคำตอบครับ เรามองที่ผลลัพธ์สุดท้ายกัน
ดีกว่า”

วิทยกไหล่จากนั้นก็หันหน้าไปมองเปลวไฟที่ลุกโชติช่วงขึ้นพลาง
พูดต่อว่า

“อยากรู้ไหมว่าคนมีชีวิตรอมตะเขาวางแผนการชีวิตยังไง”

เจย์กะพริบตา

“ไม่อยากรู้ครับ นั่นเป็นการบ้านของ ‘เขา’ ”

วิทหัวเราะกับคำตอบที่แสดงถึงการปิดถวาระนั้น

“นายนี่มันปากแข็งเหมือนใคร กิติมิใช่ไหม อย่างนี้ถือว่าฉันไม่รู้หรือนะว่า
นายเตรียมการอะไรตั้งมากมายให้ ‘เขา’ นะ”

เจย์ยกไหล่พร้อมกับแบมือออกเป็นทำนองว่าช่วยไม่ได้ วิทส่ายหน้า
แต่ก็ตอบคำถามนี้ด้วยตัวเองว่า

“อันที่จริง ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“อ้าว?”

วิทยกไหล่เลียนแบบเจย์ ก่อนจะเปลี่ยนคำถาม

“ถ้าอย่างนั้น คิดว่าอะไรสำคัญที่สุด ถ้าเราไม่มีวันตาย”

เจย์มองคนถามอย่างอ่อนใจ เพราะคำถามนี้มันไม่เห็นจะต่างจาก
คำถามแรกตรงไหน แต่จะไม่ตอบอีกก็ดูเสียมารยาทเกินไป ชายหนุ่มเลย
จำใจตอบว่า

“ตอนนี้ผมยังตายได้ เลยไม่รู้ครับ”

“ตอนที่ฉันตั้งคำถามนั้นฉันก็ตอบไม่ได้เหมือนกัน เพราะตอนนั้นฉันยังตายได้เหมือนกัน”

ความอ่อนใจที่ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเจย์เริ่มเปลี่ยนเป็นความเหนื่อยหน่ายใจทันที แม้เขาจะรู้ว่าวิทเก่งกาจและยิ่งใหญ่แค่ไหน แต่ความกวนประสาทของผู้ชายคนนี้ก็น่าโมโหจริงๆ

‘ทำเป็นเหมือนชวนคุยหัวข้อปรัชญา แต่สุดท้ายก็ไม่เห็นจะมีความ’

“แต่ฉันรู้อย่างหนึ่ง”

เจย์เลิกคิ้ว ขณะที่วิทเอ่ยด้วยน้ำเสียงมั่นใจว่า

“ไม่ว่าจะเป็นการวางแผนหรือการครอบครองสิ่งสำคัญ สิ่งเหล่านั้นมันมีค่าสำหรับคนที่มีเวลาจำกัดเท่านั้น แต่กับคนที่เป็นอมตะ ของพวกนี้ก็ค่อนข้างไร้ประโยชน์”

คนฟังไม่อยากพยักหน้ายอมรับ แต่ตระหนักได้ว่านั่นคือความจริง

หากมีเวลาไม่จำกัด ทำไมต้องวางแผนบริหารจัดการ

หากมีเวลาไม่จำกัด จะกลัวเรื่องที่ทำอะไรไม่เป็นไปทำไม ขอเพียงไม่ซีเกียจและฝึกฝน ทุกคนก็เป็นอัจฉริยะได้

หากมีเวลาไม่จำกัด แต่สิ่งสำคัญมีอายุขัย ในท้ายที่สุดก็จะสูญสียไปอยู่ดี แบบนั้นแล้ว จะให้ความสำคัญแก่สิ่งนั้นเพื่อต้องประสบกับความเจ็บปวดจากความสูญสียไปทำไม

“ที่จริงแล้ว การเป็นอมตะไม่เห็นดีเลย นายไม่คิดอย่างนั้นหรือ”

“ครับ”

“แค่นั้น?”

เจย์มองคนที่กระตุ้นให้ถกปัญหาโลกแตก แต่เพราะยังเหลือเวลาอีกพักใหญ่กว่าจะถึงเวลาที่อัสนิมิวหิวิและกิติมกลับมา เขาจึงยอมตอบคำถามนี้

“เมื่อคนเราไม่ตาย มันก็ยากที่จะเข้าใจตัวเองอย่างถ่องแท้...” เจย์ก้มลงมองแก้วชาในมือพลาจเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงเนิบช้าว่า

“เวลาใกล้ตาย เราจะสามารถตกตะกอนอะไรได้หลายอย่างครับ คนที่ไม่ตระหนักว่าชีวิตนั้นแสนสั้นแค่นั้น ก็มักคิดว่าตัวเองสามารถครอบครองทุกอย่างบนโลกได้ มีเพียงคนที่รู้ว่าเวลาเหลือไม่มากแล้วเท่านั้นถึงจะใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า พวกเขาจะคัดเลือกสิ่งที่ชอบที่สุดเข้ามาในชีวิต และปล่อยวางสิ่งที่ไม่จำเป็นออกไป นั่นน่าจะเป็นข้อที่ดีที่สุดเมื่อผมคิดถึง ความตาย”

“ใช่ ดังนั้น เส้นทาง การครอบครองโลกจึงสนุกกว่าการอยู่บนจุดสูงสุด นายพุดตูก ฉันไม่ใช่คนที่ชอบอยู่เป็นกลุ่ม และไม่ได้เลือกเส้นทางนั้นแต่แรกด้วย”

“ฟังดูเป็นเรื่องที่ยาวนะครับ คุณมั่นใจไหมว่าจะเล่าจบก่อนถึงเวลาอาหาร”

มุมปากของวิทกระตุก บางครั้งวิทก็คิดว่า เจย์ สก็อต อาจเป็น คนเพียงคนเดียวในโลกที่ทำให้เขาอยากนึกสบถได้ ถึงอย่างนั้นผู้วิเศษอันดับหนึ่งก็ยังพุดติตดลกว่า

“ไม่คิดว่าฉันเองก็อยากเล่าเพื่อระบายบ้างหรือ”

เจย์เอียงคอจากนั้นก็เอ่ยด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ว่า

“คุณต้องการระบายหรือ อ้อ เพราะคุณมั่นใจว่าผมจะเก็บความลับ ได้ดีใช่ไหม”

แน่นอนว่าที่เก็บได้ก็เพราะในท้ายที่สุดเขาก็จะจากไป นั่นคือความ

นัยของคำพูดนี้ของเจย์

“ก็แค่อยากจะได้เฉ่า เผื่อนายจะแพ้พนัน จะได้เข้าใจที่มาที่ไปของร้านน้ำชาของฉัน ถ้าไม่อยากรู้ก็ไม่ใช่ไร”

เจย์กั๊นขี้ม แต่กั๊นยังไม่ยอมพูดตอบรับ วิทเองก็ทำที่จิบซาอย่างสบายใจ แต่รอบตัวกลับเกิดอาณาเขตบางเบาที่หยุดเวลาต้านในเอาไว้ เจย์มองความเอาแต่ใจของผู้วิเศษเจ้าปัญหาแล้วกั๊นยอมเล่นตามเกมของคนแก่สักหน่อย

“คุณมีเรื่องเล่า ผมมีซา”

วิทหันมามองซาในมือชายหนุ่ม เจย์เลยคลี่ขี้มพลางพูดต่อว่า
“ผมว่าเราน่าจะพอมีเวลาฟังเรื่องของคุณ”

1

ลึกลงไปในห้องบูธโกลา

“รู้จักตระกูลเมดิซีแห่งฟลอเรนซ์ไหม” วิทเอ่ยขณะเอนหลัง แล้วเริ่มโยกเก้าอี้โยกเบาๆ

“อา...คุณคงไม่ได้เกี่ยวข้องกับพวกเขาใช่ไหม” เจย์เปรยด้วยแววตา ที่ติดจะระอาออกมา

ผู้คนบนโลกตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน น้อยคนนักที่จะไม่รู้จักรตระกูลผู้ก่อตั้งธนาคารแห่งแรกของโลกอย่างตระกูลเมดิซี แม้แต่ในโลกของเวทมนตร์ ตระกูลนี้ก็โด่งดังไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน หลายปีที่เจย์เดินทางไปตามอารยธรรมเวทมนตร์ทั่วโลก เจ็ดในสิบแห่งของสถานที่เหล่านั้น เขาจะพบร่องรอยของตระกูลนี้ ไม่ว่าจะเป็นการส่งเสริม ทำลาย หรือแม้แต่อยู่เบื้องหลัง เมดิซีก็แทรกซึมอยู่ในอารยธรรมเหล่านั้น นั่นทำให้เขา ระมัดระวังมากยิ่งขึ้นถ้าจะต้องเข้าไปข้องเกี่ยวกับคนตระกูลนี้

สิ่งที่ไม่ดีซีทำก็ไม่ต่างจากที่วิททำกับโคมาเลีย เพียงแต่เมดิซีทำสิ่งเหล่านั้นเพื่อสร้างความมั่งคั่งให้ตนเอง แต่สิ่งที่วิททำแตกต่างออกไปเล็กน้อย หากวัดความมั่งคั่ง ผู้ชายคนนี้ก็คงร่ำรวยไม่น้อยหน้าเมดิซี หากมองในแง่ของอำนาจก็ไม่ต้องพูดถึง แต่ผลกระทบของเมดิซีนั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงระบบการเงินโลก แต่สิ่งที่วิททำคือการเปลี่ยนทั้งโลก

หากวิทเกี่ยวข้องกับเมดิซีจริง มันก็น่าแปลกที่เขาไม่พบร่องรอยของพวกเขาในโคมาเลียเลย ทั้งที่โคมาเลียมีอาณาเขตติดกับประเทศอิตาลีแท้ๆ

ขนาดระบบธนาคาร โดยเฉพาะการชำระเงินผ่านการโอน โคมาเลียก็ยังมีระบบของตัวเองเช่นเดียวกับประเทศจีนที่มีไชน่ายูเนียนเพย์ ขณะที่พื้นที่นอกจากแผ่นดินจีนใช้วีซ่าและมาสเตอร์การ์ด โคมาเลียเองก็มีระบบที่เรียกว่าวิทเพย์ ซึ่งเป็นระบบที่พอมดแม่มดทั่วโลกใช้เวลาจะทำธุรกรรมการเงินด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์

เพราะทั้งโลกต่างมีพอมดแม่มดอาศัยอยู่ และสินค้าจากโคมาเลียก็เป็นที่ต้องการโดยเฉพาะอย่างยิ่งสินค้าด้านการรักษาความปลอดภัย รัฐบาลทั่วโลกจึงยินดีที่จะใช้ช่องทางในการทำธุรกรรมวิทเพย์ เจียยังคงเคยคิดเล่นๆ เลยกว่า หากมีการประเมินมูลค่าบริษัทที่ให้บริการด้านการเงินจริงๆ ก็คงสามารถสู้กับบริษัทที่ให้บริการด้านการเงินข้ามชาติอื่นได้สบายๆ

พอคิดถึงตรงนี้เจียก็เริ่มรู้สึกสนใจเรื่องเล่าของวิทมากขึ้นกว่าเดิม

“ไม่เชิง” วิทตอบอย่างมีเลศนัย

“นั่นฟังดูน่าสนใจมากขึ้นอีก”

วิทหัวเราะออกมาเบาๆ จากนั้นก็เอ่ยว่า

“อาจพูดได้ว่าพวกเราภูมิภาคนี้เหมือนกัน”

“ภูมิภาคไหน?”

“หุบเขามูเจลโล ทางตอนเหนือของทัสคานี”

เจย์กลอกตา มีบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรครั้งแรกในศตวรรษที่สิบสามว่า เมดิชีเป็นเกษตรกรในหุบเขามูเจลโล โดยพื้นที่ของหุบเขานี้เป็นพื้นที่ที่อยู่ในบริเวณเส้นทางการไหลของแม่น้ำซีฟ (Sieve River) ที่เป็นแม่น้ำลำค้ำที่คอยหล่อเลี้ยงอยู่อารยธรรมโบราณอิทรูสกัน ซึ่งถือเป็นแหล่งอารยธรรมโบราณที่เจริญรุ่งเรืองตั้งแต่เจ็ดร้อยห้าสิบปีก่อนคริสตกาลในคาบสมุทรอิตาลี

ความยิ่งใหญ่ของอารยธรรมนี้คือรากฐานของผู้คนในแถบนี้ ก่อนที่อารยธรรมโรมันจะเข้ามาแทนที่ ว่ากันว่าในตอนนี้อาณาจักรโรมันเพิ่งจะตั้งไข่ อาณาจักรอิทรูสกันก็รุ่งเรืองแล้ว แถมการล่มสลายของอาณาจักรนี้ยังไม่ใช้การเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วและรุนแรง แต่เป็นการค่อยๆ ลดบทบาทและกลืนหายไปกับโรมันในที่สุด ดังนั้นรากเหง้าของอารยธรรมนี้จึงยังแทรกซึมอยู่ในวัฒนธรรมมาจนถึงทุกวันนี้

เจย์เคยสงสัยว่าตระกูลแซมปีสันมีรากฐานมาจากตระกูลเก่าแก่ตระกูลใดบนโลก เพราะไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็ไม่มีตระกูลไหนเลยที่คู่ควรกับการเป็นต้นกำเนิดพอมดและผู้วิเศษที่เก่งที่สุดในโลกคนนี้

‘แต่ถ้าเป็นเมดิชี...อ้อ ก็น่าคิด’

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นเลยน่า ถึงตระกูลเก่าของฉันจะเก่าแก่ แต่ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับฉันนี่ ฉันแค่เท่าความเฉยๆ”

“เท่าความเสียใจเลยครับ แต่ผมก็เชื่อว่าคุณจะไม่เอ่ยถึงเมดิชีถ้ามันไม่เกี่ยวข้อง” เจย์ตอบอย่างใจเย็น

รอยยิ้มมีเลศนัยปรากฏขึ้นที่มุมปากของวิทพาลงเล่าต่อว่า

“เมดิซี...พวกเขาเป็นหมอยา ในมุเจลโล พวกเขาจะเรียกกลุ่มคนที่สืบทอดองค์ความรู้เดียวกันในชื่อกลุ่ม อาจจะใช้ชื่ออาชีพเป็นนามสกุลก็ได้ เมื่อก่อนก็ใช้หลักการแบบนี้ อย่างเช่น ชมิตซ์¹ก็เป็นนามสกุลของคนที่มีเชื้อสายมาจากช่างตีเหล็ก”

เจย์ฟังอย่างนั้นก็เอ่ยว่า

“ผมเคยได้ยินว่า ในยุคกลางผู้คนจะรวมกลุ่มเป็นกิลด์อาชีพใช่ไหมครับ”

“ใช่”

“คุณกำลังจะบอกว่า เมดิซีก็เหมือนกันหรือครับ”

“ใช่ เพียงแต่นานวันเข้ามันก็เป็นครอบครัว ช่วงที่พวกเขาเปิดตัวจริงจังตอนนั้นก็เป็นการเรียกตามสายเลือดไปแล้ว แต่ก็นะ นายอยากฟังเรื่องราวการหักเลี้ยวเหินคนในตระกูลพวกเขาไหมล่ะ ฉันเล่าได้ละเอียดเลยนะ”

“ไม่ดีกว่าครับ ผมเกรงใจ” ชายหนุ่มตอบบดอย่างไร้เยื่อใย

“ว่า น่าเสียดาย” วิทเอ่ยเพียงเท่านั้นก็เสียบไปเล็กน้อย จากนั้นก็เริ่มเล่า

“หุบเขามุเจลโลเป็นพื้นที่พิเศษเหมือนกับโคมาเลีย นั่นคือ มันมีอาณาเขตที่คอยคุ้มกันไม่ให้ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องเข้ามา หรืออีกนัยก็คือ เป็นพื้นที่ของผู้ปลื้กวิเวกนั่นแหละ ที่นั่นคือแหล่งรวมตัวของคนที่เก่งกาจในศาสตร์ต่างๆ”

“ศาสตร์ที่ว่าคือศาสตร์ทั้งหกหรือครับ”

¹ ในศตวรรษที่ 16 - 17 คำเรียก Schmitz, Schmidt, Schmitt เป็นคำที่ใช้เรียกช่างตีเหล็ก ต่อมาจึงมีคนนำไปใช้เป็นนามสกุล

“ไม่ ศาสตร์ความรู้ ศาสตร์เวทมนตร์ทั้งหกเป็นแค่หนึ่งในสาขาย่อยของเวทมนตร์ นายคิดว่าสังคมหนึ่งจะก่อตั้งและคงอยู่ได้โดยพอมดอย่างเดียวหรือ”

“ไม่ครับ อย่างน้อยพวกเราก็ยังต้องการปัจจัยสี่ และถ้าอยู่สบายก็ต้องมีมากกว่านั้น”

“ถูกต้อง ในหุบเขามูเจลโล ทุกคนมีความเก่งกาจของตัวเอง ทำให้ที่นั่นดูเจริญหูเจริญตาและพัฒนาว่าโลกภายนอก มันไม่เชิงล้ำสมัยหรอกนะ แต่ก็ดีกว่ามาก ดังนั้น ผู้ที่จะออกจากหุบเขาจึงมีเพียงคนสองกลุ่มเท่านั้น...”

วิทยกนิ่วชี้ขึ้น

“หนึ่ง คือคนที่เก่งมากและต้องการหาประสบการณ์ กับ...”

นิ้วกลางของวิทิตชี้ขึ้นมา

“...สอง คนนอกคอก”

“แล้วคุณเป็นอย่างแรกหรืออย่างหลัง”

“แน่นอนว่าต้องเป็นอย่างหลัง”

เจย์เล็กคิ้ว เขาเคยได้ยินมาว่าตระกูลแซมป์สันคือตระกูลของผู้ได้รับพรสวรรค์แต่กำเนิด สายเลือดที่เกิดจากตระกูลนี้มักจะได้เป็นผู้วิเศษสิ่งเดียวที่น่าเสียดายสำหรับวิทิตคือ แม้ว่าเขาจะเกิดในฤกษ์แห่งพงไพร แต่เป็นยุคสมัยที่ความรู้ด้านกระบวนการเป็นผู้วิเศษยังไม่ก้าวหน้า ทำให้เขาไม่อาจเดินบนเส้นทางผู้วิเศษแบบเดียวกับที่เจย์เดินได้ ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังก้าวขึ้นเป็นผู้วิเศษได้ในเวลาที่รวดเร็วกว่าคนอื่นที่มีสถานะเดียวกัน ที่สำคัญ เขายังเป็นผู้วิเศษที่เก่งกาจที่สุดด้วย

“ไม่เชื่อหรือ”

“ผมเชื่อว่ามีคนบนโลกไม่น้อยเกลียดชังหน้าคุณ ดังนั้น ถ้าคุณจะ

ถูกไล่ออกมาจากที่นั่นก็คงเป็นไปได้”

วิทซีกก็ยิ้มกว้างราวกับยอมรับคำชมก่อนจะเล่าต่อว่า

“แม้แต่คนในครอบครัวก็ยังตัดขาดได้ ไม่ต้องพูดถึงกลุ่มคนที่รวมตัวกันเพราะหน้าที่การงาน ในหุบเขามีกฎที่ไม่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรอยู่ข้อหนึ่ง นั่นคือ ผู้ที่จะสามารถใช้ชื่อกลุ่มต่อท้ายได้จะต้องผ่านมาตรฐาน เด็กฝึกหรือผู้ที่ถูกขับไล่อาจใช้ศักดิ์ฐานะนั้นได้ พอฉันโดนไล่ออกมา ก็เลยไม่ได้ใช้ชื่อนั้นอีก ดังนั้น ถ้าถามว่าฉันเกี่ยวข้องกับเมดิซีใหม่ ก็คงเกี่ยวข้องกับแค่พวกเราเป็นคนที่มีย่านเกิดเดียวกัน”

“แล้ว...กลุ่มของคุณชื่ออะไร”

“สเตรโกเน่”

เจย์เล็กคิ้ว ในภาษาอิตาเลียน *Stregone* แปลว่า พ่อมด หากต้องการเรียกแม่มด พวกเขาจะใช้คำว่า *Strega* แม้แต่คำว่า ‘ศาสตร์เวทมนตร์’ ในภาษาอิตาเลียนโบราณก็ยังใช้คำว่า *Stregheria* การที่ต้นตระกูลของวิทใช้ชื่อนี้ก็หมายความว่า พวกเขาอาจจะเป็นกลุ่มคนที่เป็นตัวนำกำเนิดของรากศัพท์คำนี้

ที่สำคัญคือ เจย์เห็นนามสกุลนี้ในรายชื่อผู้เขียนวิจัยที่ตระกูลสก็อตเก็บรวบรวมเอาไว้ในห้องนิรภัย มันเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับพันธุ์พืชโบราณและสูตรยาที่จะช่วยชำระกากเวทมนตร์ และนักวิจัยที่ใช้นามสกุลนี้ก็ไม่ได้อีกคนเดียว

หากให้ทำสถิติ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน อัลคิลที่มีรายนามอยู่ในหอเกียรติยศผู้ผลิตยาและอาหารเพื่อพ่อมดแม่มดรวมไปถึงสปีริตช็อกโก่งโลกมากกว่าสิบคนใช้นามสกุลนี้ นั่นแสดงให้เห็นว่า คนตระกูลนี้มีอิทธิพลในโลกของศาสตร์อัลฮาคิมอย่างมาก

นี่ยังไม่นับว่าคนของพวกเขาแต่งงานและเปลี่ยนนามสกุล ยก

ตัวอย่างเช่นตระกูลสมิธที่เป็นตระกูลอัลคิลเก่าแก่ของอเมริกา เดิมตระกูลนี้เป็นผู้ใช้ศาสตร์กัลดรากบ แต่ภายหลังมีคนของสตรีโกเน่แต่งเข้าไป พวกเขา ก็กลายเป็นตระกูลอัลคิลด้วย ทำให้ปัจจุบันตระกูลนี้เป็นหนึ่งในตระกูลที่มีอิทธิพลสูงสุดในกลุ่มพ่อมดดำในอเมริกา

แม้พวกเขาจะเก่งกาจ แต่พวกเขากลับชอบเก็บตัว พวกเขาไม่ค่อยออกสื่อหรือทำการค้าเกี่ยวกับสูตรยานัก รวากับงานของเขาจบลงที่การสรุปผลการวิจัยแล้วอย่างไรอย่างนั้น นั่นทำให้ร่องรอยของพวกเขาปรากฏอยู่ในงานวิจัยเท่านั้น

“หมายความว่า แม้แต่ตอนนี้พวกเขาก็ยังอยู่ในหุบเขานั้นหรือครับ”

“ใช่ เป็นกลุ่มเดียวที่ยังอยู่”

เจย์เอียงคอมองอย่างสงสัย

“ก็ธรรมดาไม่ใช่หรือ โลกเปลี่ยนแปลงไปทุกวัน คนที่พอใจกับการอยู่ในป่าเขา ใช้ชีวิตเดิมๆ โดยไม่สนใจกาลเวลาว่าจะไหลไปทางไหน ก็มีแต่กลุ่มคนบ้าเท่านั้น”

“พวกเราเองก็บ้านะครับ”

“หึๆ ใช่ คนบ้ามักจะทำอะไรบ้าๆ แต่เราก็ไม่สามารถกล่าวหาคนที่ปกปิดว่าพวกเขาทำผิด ทุกคนก็แค่มีความชอบที่แตกต่าง ลองนึกดูสิ ถ้าเมดิซีนไม่ออกจากหุบเขา โลกนี้จะล่าหลังแค่ไหน”

เจย์ไม่สามารถเถียงในเรื่องนี้ได้ โลกต้องการคนเก่งหลากหลายสาขาเพื่อทำให้หมุนไปในทิศทางที่ดีขึ้น แต่หลายครั้งนวัตกรรมต่างๆ ก็นำพาทายณะมา ยกตัวอย่างเช่น เหล่าอัลคิลที่ยังไม่สามารถคุมครองตัวเองได้ออกมาจากหุบเขา และสุดท้ายก็จบชีวิตด้วยน้ำมือคนโง่เขลาที่ทรงอำนาจ ก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมมากมาย

“คุณออกมาก่อนหรือหลังการเกิดความเชื่อเรื่องแม่มดชั่วร้าย”

คำถามนั้นไม่ได้ทำให้วิทแสดงสีหน้าแปลกใจ เขายังคงตอบอย่างสบายๆ ว่า

“ก่อน และฉันเฝ้าของมัน”

“นั่นหมายความว่าเขาเกิดก่อนศตวรรษที่สิบสองที่เริ่มมีแนวความคิดเรื่องล่าแม่มด” เจย์คิดพลางถามว่า

“ทำไมคุณถึง...”

“เพราะพลังของคนคนเดียวไม่สามารถเปลี่ยนอะไรได้ ทุกอย่างต้องใช้เวลา อีกอย่าง หากนายเป็นฉัน นายก็จะไม่ทำอะไรเหมือนกัน เพราะหลายครั้ง หายนะ...ก็มีสาเหตุมาจากเหยื่อ”

คำตอบนั้นทำให้เจย์นั่งไปนาน เป็นเรื่องง่ายที่จะเอ่ยโทษว่าสิ่งที่เกิดในหลายร้อยปีแห่งความเจ็บปวดนั้นเป็นความผิดของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เพราะในท้ายที่สุด สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือการคัดสรรจากธรรมชาติอย่างหนึ่ง และธรรมชาติไม่เคยปรานีใคร

“คุณเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้พวกเขาออกมาเหรอ”

วิทยกแก้วชาในมือจิบพลางส่ายหน้า

“ที่นั่นไม่ใช่คุก พวกเขาจำกัดคนเข้าแต่ไม่ได้ห้ามคนออก พวกเขาแค่ให้ข้อมูลและตักเตือนสำหรับพวกไม่ประมาณตัว แต่สิ่งหนึ่งที่เร่งให้ทุกคนออกจากที่นั่นยกเว้นพวกสตรีโกเน่ก็คือ การขยายตัวของคริวเรื่อน”

“เพราะกลุ่มพ่อมดมีอายุยืนยาวสินะครับ พ่ออายุยืนยาว ในไม่ช้าพวกเขาก็จะกลายเป็นกลุ่มที่มีประชากรมากที่สุด คนกลุ่มแรกที่ต้องย้ายออกก็คือคนธรรมดา”

“ถูกต้อง แต่ตระกูลพ่อมดหลายตระกูลก็อยากออกไปหาความก้าวหน้าด้วย โลกนี้กว้าง ถ้าไม่ออกมาก็คงเป็นแค่กบในกะลา สตรีโกเน่

บางคนเคยคิดว่าตัวเองเชี่ยวชาญไฮโนรูดส์ แต่เมื่อเจอสวอร์น พวกเขา ก็
จะตื่นจากอึดตายของพวกเขา ดังนั้น ถ้าใครแข็งแรงแรงมากพอหรืออยาก
แข็งแรงแรงขึ้นก็จะเลือกพาพรรคพวกตัวเองออกไป”

“แล้วคุณพาใครออกมาบ้างไหม”

วิทย์ยกไหล่

“ไม่ ฉันออกมาจากที่นั่นคนเดียว พวกเขาคิดว่าความคิดของฉัน
มีปัญหา”

“แล้วตอนนี้พวกเขายังคิดอย่างนั้นอยู่ไหมครับ”

มุมปากของวิทย์ยิ้มเจ้าเล่ห์ แล้วพูดลอยๆ ว่า

“รู้ไหม มาสเตอร์ที่นายอยากไปเป็นลูกศิษย์อย่าง เกลดดา มิสติก
จะโมโหทุกครั้งที่เขากลับจากบรรยายให้พวกผู้ใช้ศาสตร์กัณฐิศาใน
มหาวิทยาลัย”

เจย์เลิกคิ้ว

“ผมได้ยินมาว่าเขาเป็นคนใจเย็นนี่นา”

“หึๆ นั่นเพราะไม่มีใครเชื่อเขาเลยว่าวิญญานสามารถใช้กัณฐิศา
ปกได้”

เจย์ได้ยินอย่างนั้นก็เข้าใจในทันที แม้แต่เขาเอง ถ้าไม่ได้เห็นกัณฐิศา
ใช้กับตาและทำความเข้าใจศาสตร์นี้จากกัณฐิศา เขาก็คงไม่เชื่อเหมือนกัน

“ผู้คนมักกลัวสิ่งที่ไม่รู้ แต่ที่กลัวมากกว่าก็คือ กลัวว่าสิ่งที่ตัวเองรู้
นั้นผิด หลักการนี้ไม่เคยเปลี่ยนไป ไม่ว่าจะผ่านไปกี่พันปี ตาแก่พวกนั้น
ต่อให้พวกเขาตาย ก็คงมีไม่กี่คนที่เชื่อว่าฉันพูดถูก”

“ถึงพวกเขาไม่เชื่อในหลักการ แต่พวกเขาควรเชื่อในหลักฐาน
นะครับ”

“แน่นอนว่าพวกเขายอมรับสิ่งที่ฉันเป็นด้วยหลักฐาน แต่พวกเขา

ก็เชื่อมั่นอีกเหมือนกันว่า เส้นทางที่พวกเขาเดินอยู่มันดีกว่า ไม่สิ ต้องบอก
ว่ามันปลอดภัยกว่า ซึ่งมันก็จริงของเขา เพียงแต่ฉันไม่คิดว่าพวกเขาจะ
สามารถมีชีวิตอยู่จนถึงวันนั้นได้ เพราะอะไรนายน่าจะรู้”

“พวกเขาชำระล้างกากเวทมนตร์ในร่างกายไม่สมบูรณ์สินะครับ”

“ปึงปอง!”

เมื่อได้ยินอย่างนั้นเจย์ก็ถอนหายใจยาว สูดหายใจแล้ว ขึ้นตอนที่
สำคัญที่สุดก็คือการวางรากฐาน ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมวิทถึงได้ยื่นมือ
เข้าช่วยสอนและแนะนำคนบางกลุ่มในช่วงแรกเท่านั้น นั่นเพราะต่อให้เป็น
อาจารย์ที่เก่งกาจการสอนแค่ไหน ถ้าลูกศิษย์หรือผู้รับคำแนะนำมีรากฐาน
ที่ไม่ดี บางครั้งคำแนะนำก็อาจกลายเป็นโทษได้ แต่ถ้าวางรากฐานดี การ
ต่อ ยอดก็ใช้แค่ความพยายามของผู้ฝึกเท่านั้น งานของคนสอนหลังจาก
นั้นก็แค่แนะนำและป้องกันความเสี่ยงบางอย่างเท่านั้น

อาจารย์ที่ฉลาดจะลงทุนในตอนแรก ไม่ใช่ทำงานหนักอย่าง
โจเซลา

“สุดท้ายคุณก็เลยสร้างแชมป์ขึ้นขึ้นมา”

“อันที่จริง เพราะฉันแต่งงานเข้าตระกูลภรรยาเลยใช้นามสกุลของ
เธอ และพอดีเธอคือทายาทคนสุดท้าย พวกเราเลยสร้างครอบครัวค่อนข้าง
ยิ่งใหญ่เพื่อให้เธอไม่เหงา”

เจย์มองวิทตาโต

“ทำไม เห็นฉันรูปหล่ออย่างนี้ก็มีรักแท้ซะ”

“ผมแค่ เอ่อ ผมนี่ภาพคุณตอนเป็นคนรักและสามีไม่ออก”

ดวงตาของวิทขณะมองไปยังเปลวไฟอ่อนโยนลง เขาใช้มือกุมแก้ว
ราวกับต้องการความอบอุ่นจากมันขณะเล่าต่อด้วยน้ำเสียงปกติว่า

“ฉันไม่ได้เป็นแค่คนรักหรือสามี แต่เป็นพ่อ ปู่ แล้วก็ทวดด้วย ออย่า

ถามสถานะต่อจากนั้นนะ ฉันไม่อยากให้ใครเรียกเลย แค่ว่าดูก็ดูแก่พอแล้ว”

“แหม ผมกำลังอยากถามเลยว่าประธานาธิบดีคนแรกของคุณมาเลียเรียกคุณว่าอะไร” เจย์เอ่ยล้อ พลางนึกถึงที่มาที่ไปของความยิ่งใหญ่ของตระกูลแฮมป์สันในสายตาคนทั่วไป

ในโลกเวทมนตร์ เมื่อพูดถึงแฮมป์สัน ทุกคนจะคิดถึง วิท แฮมป์สัน เพราะเขาคือตัวแทนของตระกูลแฮมป์สัน หากทุกคนรู้ว่า แท้จริงแล้ววิท เป็นชายที่แต่งเข้า และตระกูลแฮมป์สันไม่ใช่ตระกูลผู้วิเศษมาตั้งแต่แรก โลกเวทมนตร์คงสั่นสะเทือนทั้งโลก

‘แต่ก็นะ ถ้ามองถึงอายุวิท การที่เขาทำให้ผู้คนเข้าใจว่าแฮมป์สันคือตระกูลพอมดเก่าแก่ ก็ไม่ได้มีความแตกต่างจากความจริงเท่าไร’

วิทได้แต่หัวเราะชอบใจ แต่เสียงที่จะไม่ตอบคำถามนั้นแล้วเล่าต่อว่า

“เธอเป็นเด็กสาวตาบอดที่ไม่เคยรู้เลยว่าร่างกายของฉันไม่เคยแก่ตามวันเวลา แต่ในท้ายที่สุดเธอก็รู้ในวันที่เธอกลายเป็นวิญญาณ ในเวลานั้นความพิการทางร่างกายก็ไม่อาจขวางกั้นการมองเห็นของเธอได้อีก”

เจย์พยายามจับน้ำเสียงของวิทว่าเขาเสียใจกับการจากไปของภรรยาหรือเปล่า แต่สุดท้ายเขาก็ไม่พบอะไร วิทยังคงเล่าต่อไปด้วยน้ำเสียงปกติ

“คุณยังคงใช้นามสกุลนี้ แสดงว่าคุณไม่ได้แต่งงานใหม่”

“ฉันเลือกเธอ และเธอก็เลือกฉัน พันธสัญญาไม่มีวันแตกสลายไปเพียงเพราะเธอเปลี่ยนจากร่างกายเป็นวิญญาณหรอก”

เจย์นั่งลงไป ก่อนที่ดวงตาของเขาจะเพ่งมองคนพูดเนิ่นนาน ที่ผ่านมาเวลาเขาเจอวิท ดวงตาของเขาแทบมองไม่เห็นร่องรอยบนตัวผู้ชาย

คนนี้ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าชายคนนี้ไม่มีร่องรอยจริงๆ เพราะมันก็มีความเป็นไปได้เหมือนกันที่วิทจะมีอาณาเขตแบบเขาที่ป้องกันการสอดแนมได้อย่างสมบูรณ์แบบ

“คุณ? หรือว่า คุณจะ...”

วิทละมือข้างหนึ่งเสยผมสีขาวยสะอาด จากนั้นก็ถามว่า

“นายเคยสงสัยไหมว่าทำไมผู้วิเศษ หรือแม้แต่พวกเขียนถึงได้ผมขาว”

เจย์ส่ายหน้า

“ผมไม่เคยสงสัย”

“สีขาวไม่ได้หมายถึงการละทิ้ง และไม่ได้หมายถึงความบริสุทธิ์สำหรับโลกของผู้วิเศษแล้ว สีขาวคือคำสัญญา เพื่อสร้างสัญญานั้นนายจึงต้องแข็งแกร่ง และยิ่งต้องแข็งแกร่งยิ่งกว่าเพื่อรักษาสัญญา สีขาวคือเครื่องหมายยืนยันว่านายทำตามสัญญา และยังคงรักษามันประดุจของล้ำค่าที่จะไม่ทำให้แปดเปื้อน”

วิทพูดถึงตรงนี้ก็ยิ้มใส่ตาเจย์พลางถามว่า

“บนเส้นทางอันโดดเดี่ยวนี้ การเดินเพียงลำพังมันเหงาไม่ใช่หรือ”

ขณะที่วิทพูด ดวงตาของเจย์ก็เริ่มมองเห็นไอพลั่งสีขาวประกายของลอยออกมาจากเส้นผมของวิท และแม้เขาจะมองไม่เห็นรูปร่างของเจ้าของพลั่งนั้น แต่เจย์ก็รับรู้ได้ถึงสิ่งมีชีวิตที่มีพลังบริสุทธิ์เทียบเท่าสปีริตชั้นเดียวกับกิดิมได้อย่างแจ่มชัด

“ฉันอาจจะไม่ใช่คดีเหมือนนายที่มีเวลาเตรียมตัวสร้างครอบครัวก่อนออกเดินทาง แต่อย่างน้อยฉันก็พอจะโชคดีที่ไม่ได้สูญเสียเธอไป”

เมื่อคำพูดนี้จบลง เจย์ก็ไม่สามารถรับรู้ได้ถึงไอพลั่งอันบางเบาของสปีริตตนนั้นอีกแล้ว ชายหนุ่มมองวิทอย่างพิจารณาอีกครั้งแล้วตระหนัก

ได้ว่า บางที วิท แซมป์สัน อาจเป็นคนรักที่ซึ้งที่สุดในโลกก็ได้ เพราะ แม้แต่เศษเสี้ยวพลังของภรรยา เขาก็ยังไม่อยากให้ใครสัมผัสได้ถึงมัน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ภรรยาจากตระกูลแซมป์สันคนนั้นของวิทก็คงต้องยินยอม ด้วย ไม่อย่างนั้นประกายพลังของเธอคนนั้นคงไม่งดงามและทรงพลังขนาดนี้

ผู้คนทั่วโลกต่างรู้ว่าวิทเป็นผู้วิเศษ แต่ไม่เคยมีใครรู้ว่าวิททำพันธสัญญากับวิญญาณดวงใด แม้เจย์จะรู้ดีแก่ใจว่าการได้เปลวไฟแห่งเนโครมาไม่จำเป็นต้องใช้วิธีการทำพันธสัญญากับวิญญาณที่มีพลังสูง แต่เจย์ก็ยังมีเหล่าเอเทมมุ แล้วผู้วิเศษที่เก่งที่สุดในโลกคนนี้เล่า จะไม่เคยทำพันธสัญญากับวิญญาณดวงไหนเลยหรือ

คำตอบอยู่ตรงหน้าเขาแล้ว ว่าทำไม วิท แซมป์สัน คนนั้นถึงได้ไม่เคยทำพันธสัญญากับดวงวิญญาณ

“ดีใจด้วยนะครับ”

แม้จะตื่นตะลึงกับเรื่องราวที่เพิ่งรับรู้อยู่บ้าง แต่สุดท้ายเจย์ก็ไม่ลืมว่า จุดเริ่มต้นของบทสนทนาเริ่มมาจากอะไร กับเรื่องราวต้นกำเนิดของนามสกุลแซมป์สันของวิทนั้น แม้จะน่าซาบซึ้ง แต่เขาก็กลับสนใจหุบเขาผู้วิเศษที่เป็นสถานที่ให้กำเนิดคนคนนี้มากกว่า

“เอ่อ ตอนที่คุณออกจากหุบเขา คุณมั่นใจในความคิดตัวเองมากหรือครับ”

“หมายถึงฉันค้นพบเส้นทางการเป็นผู้วิเศษแล้วหรือยังใช่ไหม”

เจย์พยักหน้า

“ก็อาจจะพูดได้ว่าเป็นอย่างนั้น เพราะคนในหุบเขาที่กลายเป็นผู้วิเศษ มักจะเป็นผู้วิเศษได้โดยพรสวรรค์แต่กำเนิด แต่ฉันกลับมองว่ามันไม่น่าจะมีแค่ทางเดียว ประกอบกับฉันสามารถใช้เวทมนตร์ได้เก่งกว่าเด็ก

หลายคนที่ยืนชื่อว่าได้รับพร ฉันเลยยิ่งศึกษาค้นคว้า และพบว่าจุดที่จะบอกว่าคนคนหนึ่งเป็นผู้วิเศษนั้นมันไม่ชัดเจน พอพยายามหาคำตอบ คนอื่นก็หาว่าฉันงี่เง่า เพราะอย่างนั้น ฉันก็เลยตัดสินใจออกจากหุบเขาเพื่อแสวงหาคำตอบที่แท้จริง”

เจย์มองสี่หน้าด้านข้างของวิทอย่างนึกสงสัยว่าอีกฝ่ายรู้ลึกอย่างไร เวลาพูดถึงเรื่องนี้ วิทในตอนนั้นที่ยังไม่ได้เป็นอยู่บนจุดสูงสุดของโลกอย่างตอนนี้ เขาจะรู้ลึกอย่างไรที่มองกลับไปในอดีตแล้วเห็นตัวเอง

ในขณะที่เจย์คิดอยู่นั่นเอง วิทก็หันมายิ้มใส่ตาเขาแล้วพูดว่า

“แต่มันมันเป็นเรื่องโบราณนานนมแล้ว ถ้าให้เริ่มเล่าจากตรงนั้น มีหวังถึงเข้าก็ยังไม่เข้าประเด็น”

เจย์นิ่งไปแล้วอยากจะโต้กลับว่า ‘ผมก็ไม่ได้ขอ’ แต่เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายคงคิดแกล้งเขานั่นแหละ เขาเลยทำได้แค่นิ่งแล้วปล่อยให้วิทเริ่มเล่าตอนที่เขาอยากเริ่มเอง

“ฉันเลยออกจากหุบเขานั้นมาตั้งแต่อายุน้อย แล้วก็ท่องเที่ยวไปเรื่อยๆ สร้างครอบครัว เลี้ยงดูลูกๆ หลานๆ จากนั้นก็หาหนทางจนทำสำเร็จ เรียกได้ว่าล้มลุกคลุกคลานจนได้ดี”

“สิ่งที่คุณทำมันมากกว่าการล้มลุกคลุกคลานนะ”

วิทยกไหล่

“หึๆ ก็อาจจะจริง เพราะคนที่ล้มลุกคลุกคลานจริงๆ ก็คือพวกเด็กๆ ทั้งลูกจริง ลูกศิษย์ แล้วก็คนที่ฉันแนะนำ ทำให้ยุ่งจนลืมเวลาไปเหมือนกัน”

“คุณเจอพวกเขาอย่างไรเหรอครับ”

“หลากหลายนะ เอาคนไหน”

เจย์ถึงกับถอนหายใจเสียงดังอย่างประศตประชันที่อีกฝ่ายกล้า

ถามคำถามนี้กับเขา

“ฮ่าๆ อืม...เจอยังไงหรือ ในบรรดาเด็กทั้งหมด การพบ เตี้ยตั้ม
เมจ เป็นอะไรที่หือหาวที่สุด”

“ผมได้ยินมาว่าเขาเป็นพวกกึ่งเทพ พ่อของเขาเป็นเทพเจ้าแห่งท้อง
ทะเล”

“เมื่อก่อนจะเรียกเด็กแบบนี้ว่าลูกครึ่งเทพ ฉันทเจอเขาช่วงที่เพิ่งเสียบ
ภรรยาไปใหม่ๆ พอดี ตอนกำลังนั่งครุ่นคิดถึงวิธีการปรับปรุงวิญญาณของ
เธอ เจ้าหนูน้อยนั่นก็ถูกโยนขึ้นมาจากทะเล”

2

ยกให้

คาบสมุทรวิซโคสต์ ค.ศ. 1450

“ปู่ทวดนั่งอยู่ตรงนั้นมาหลายวันแล้ว ไม่ยอมลุกเลยขอรับแม่” เสียงเล็กของเด็กชายเจ้าของดวงตาสีฟ้าเอ่ยอย่างเป็นกังวล ทำให้หญิงสาวที่จูงมือลูกชายมาดูผู้อาวุโสของตระกูลที่หน้าผาไฮชันแห่งนี้ทุกวันพยักหน้าอย่างเป็นกังวล

“ปู่ทวดคงกำลังคิดถึงคุณย่าทวดอยู่ ลูกเอาอาหารไปให้ท่านสิจ๊ะ”

เด็กชายพยักหน้าแล้วรับตะกร้าอาหารมาจากมือผู้เป็นแม่ แล้วเดินตรงไปหาชายหนุ่มที่นอนจากเส้นผมสีขาวแล้ว ไม่ว่าจะหน้าตาหรือรูปร่างคนคนนี้ก็ดูมีอายุน้อยกว่าพ่อของเขาเสียอีก

นับตั้งแต่จำความได้เด็กชายก็เรียกอีกฝ่ายว่าปู่ทวดแล้ว ที่แปลกก็คือ พ่อของเขา ก็เรียกปู่ทวดว่า ‘ปู่ทวด’ เหมือนกัน ดังนั้นเขาเลยไม่แน่ใจ

ว่าคนตรงหน้าเป็นปู่ทวดของเขาจริงๆ หรือเปล่า สิ่งเดียวที่เขาู้ก็คือ ท่านทวดคนนี้เป็นนักเล่นนิทานที่เก่งที่สุดในโลก

บ้านของปู่ทวดตั้งอยู่บนหน้าผาไฮชัน ห่างจากหมู่บ้านของเขาไปไม่กี่ไกล ไม่มีใครอาศัยอยู่ในบริเวณนี้เลย เขาเคยถามพ่อว่าทำไมไม่ชวนคุณปู่ทวดมาอยู่ที่หมู่บ้าน แต่พ่อก็ให้เหตุผลแก่เขาว่า ทวดทั้งสองอยู่ที่นั่นมานานแล้ว อยู่มาตั้งแต่หมู่บ้านประมงแห่งนี้ไม่มีไม้ก่ีลียบคร้วเรือน จนตอนนี้กลายเป็นหลายร้อยคร้วเรือน

ดังนั้น การจะขอให้ปู่ทวดย้ายที่อยู่เป็นเรื่องยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ย่าทวดของเขาเป็นหญิงชราที่มีดวงตามองไม่เห็น การเปลี่ยนสถานที่ไปอยู่ในที่ที่ไม่คุ้นเคยจะทำให้ย่าทวดใช้ชีวิตลำบาก มันจึงง่ายกว่าที่ลูกหลานจะมาเยี่ยมพวกเขาที่นี่

ในความทรงจำของเขา ย่าทวดเป็นหญิงชราตาบอดที่ใจดีมาก ปู่ทวดเองก็รักย่าทวดมาก ตั้งแต่เขาเกิด ย่าทวดก็มีสุขภาพไม่ดีขึ้น ปู่ทวดจะเป็นคนดูแลย่าทวดทุกอย่าง ย่าทวดเองก็จะกินแต่อาหารที่ปู่ทวดทำให้นั่น เขาเคยกินอาหารที่ปู่ทวดทำหลายครั้ง มันอร่อยมาก โดยเฉพาะขนมแปลกๆ ที่ไม่รู้ปู่ทวดไปเอาวัตถุดิบมาจากไหน

ย่าทวดจะออกจากกระท่อมในตอนเช้าและเย็นเพื่อไปเดินเล่นที่หน้าผาและชายหาด แต่ก็มักจะเดินไปได้ไม่กี่ไกล สุดท้ายเป็นปู่ทวดที่อุ้มพาย่าทวดเดินไปตามชายหาด เขาชอบเดินตามพวกเขาทั้งสองมาก เพราะในระหว่างเดิน ปู่ทวดก็จะเล่าเรื่องสนุกมากมาย

ปู่ทวดชอบให้เขามาหา เพราะทุกครั้งที่เขามาอย่าทวดจะหัวเราะและให้เขาเล่าเรื่องราวในหมู่บ้านให้ฟัง ทว่าหลายเดือนก่อนหน้านี้ ย่าทวดก็ไม่สามารถลุกจากเตียงได้อีก ปู่ทวดเลยเปลี่ยนมานั่งอยู่ข้างเตียงและเริ่มเล่าเรื่องราวสนุกๆ ให้ย่าทวดฟังแทน เขาอยากมาหาทั้งสองให้บ่อย

ขึ้น แต่ปู่ทวดกลับห้ามเขา จนกระทั่งหลายวันก่อน ทุกคนในครอบครัวต่างมาที่นี่ และมาส่งย่าทวดเป็นครั้งสุดท้าย

เด็กชายเห็นหลายคนร้องไห้ เขาเองก็ร้อง แต่พอเขาร้อง ปู่ทวดก็เรียกเขาเข้าไปหา บอกว่าย่าทวดได้ยินเสียงร้องไห้ของเขาเลยเรียกหา เขาไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรย่าทวดถึงได้ยินเสียงร้องไห้ของเขา แต่เขาดีใจที่ย่าทวดเรียกหาเขา ย่าทวดจับมือเขาไว้ ยิ้มให้ ปลอบใจเขา และบอกว่าหลังจากนี้ขอให้เขาเป็นเพื่อนกินข้าวของปู่ทวดแทนย่าทวดด้วย

แม้เขาจะเป็นเด็ก แต่เขารู้ว่าย่าทวดกำลังจะจากไป เขาจึงรับปากอย่างแข็งขัน ทว่าเมื่อย่าทวดจากไปจริงๆ เขากลับรักชาติสัญญาไม่ได้แน่นอนว่าไม่ใช่เพราะเขาไม่มาหาปู่ทวด แต่เป็นเพราะปู่ทวดไม่สนใจเขาเลย ทั้งไม่พูด ไม่กิน ไม่ดื่ม และไม่นอนมาหลายวันแล้ว ทุกคนเป็นห่วงปู่ทวดมากจึงฝากความหวังไว้ที่เขา ให้เขานำอาหารมาให้ปู่ทวดทุกวัน

“ปู่ทวดขอรับ ข้าเอาอาหารมาให้”

ชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีน้ำเงินหันมามองแล้วยิ้มเล็กน้อย

“ขอบใจ แต่ปู่ทวดไม่หิวหรอก วางไว้ก่อนนะ”

เด็กน้อยส่ายหน้าแล้วเอ่ยอย่างจริงจังว่า

“เมื่อวานทวดก็พูดแบบนี้ วันก่อนก็เหมือนกัน ดังนั้น วันนี้ข้าจะไม่เชื่อแล้ว”

“บิลอัลตัน้อยเริ่มเถียงปู่ทวดได้แล้ว”

เด็กน้อยบิลอัลตัน้อยยืนห่างจากนั้นก็นั่งจุ่มปีกลงด้านข้างพลางหยิบขนมปังแฮมหมกกรุ่ยออกมาส่งให้ผู้เป็นทวด แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงอดอ้อนว่า

“ปู่ทวดลองกินแล้วช่วยแนะนำหน่อยขอรับ ข้าช่วยแม่จนปวดแสบ

ด้วยนะ ข้าว่ามันอร่อยมากๆ เลย”

วิทมองมือเล็กที่แทบจะกำก้อนขนมปังไม่อยู่แล้วจึงเอื้อมไปหยิบมาถือไว้

“กัณเดเลยขอรับ ข้าก็จะกินอันหนึ่ง เรากินด้วยกันนะ ข้าสัญญา กับย่าทวดแล้วว่าจะกินข้าวเป็นเพื่อนปู่ทวดแทนย่าทวด ข้าต้องรักษา สัญญา ปู่ทวดเองก็ต้องรักษาสัญญา นะขอรับ”

“หึๆ แล้วถ้าปู่ทวดไม่อยู่ที่นี่แล้ว เจ้าจะกินกับใครล่ะ”

“ก็ ก็ปู่ทวดต้องอยู่กินกับข้าสิ” เด็กชายที่หาคำตอบไม่ได้เอ่ยออกมาพื่อๆ

วิทได้ยินอย่างนั้นก็หัวเราะออกมา และเป็นการหัวเราะครั้งแรกในรอบหลายวันนับตั้งแต่จบพิธีกรรมฝังร่างภรรยาของเขาลงสู่ผืนดินท่ามกลางลูกหลานที่ห้อมล้อมจนเต็มหน้าผาไฮชัน แม้จะไม่มีใครรู้ว่าเขาได้นำโลงศพนั้นเข้าไปเก็บรักษาในอาณาเขตของเขาเรียบร้อยแล้ว มันก็คืองานศพที่สมเกียรติสำหรับภรรยาของเขาจริงๆ ทว่านับตั้งแต่ตอนนั้น สภาพอารมณ์ของเขาก็หยุดนิ่งไปราวกับตกอยู่ในห้องอันเงียบสงัด

ความโศกเศร้าเป็นเรื่องหนึ่ง แต่เรื่องสำคัญกว่านั้นคือ สมองของเขาเต็มไปด้วยแผนการที่ต้องทำต่อจากนี้ เพื่อนำเธอกลับมาอยู่ข้างเขาอย่างถาวรให้เร็วที่สุด น่าเสียดายที่ต่อให้เขาเตรียมการเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้มากแค่ไหน แต่ก็ไม่สามารถเร่งให้ถึงขั้นตอนนั้นได้เร็วกว่าที่เป็นอยู่อยู่ดี ยังไม่นับว่าตัวเขาเองก็ยังอยู่ในขั้นตอนของการเปลี่ยนผ่าน หากขั้นตอนนี้ทั้งหมดถูกเร่งและทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นมา เขาคงได้แต่โทษตัวเองแล้ว

“กินนะขอรับ อร่อยมากๆ เลย” เสียงเด็กน้อยดังเตือนสติให้ชาย

หนุ่มอ้าปากกัดเอาขนมปังในมือเข้าปากในที่สุด และนั่นทำให้เด็กชาย ยิ้มกว้างพลางหันไปมองผู้เป็นแม่อย่างดีใจ วิทมองตามสายตานั้นแล้ว พยักหน้าให้เหลนสะใภ้ที่ต้องลำบากพาเด็กชายบิลอัลมาหาเขาถึงหน้าผา แห่งนี้ทุกวันเพื่อส่งอาหาร

ในความเป็นจริงแล้ว การไม่กินดื่มเป็นเวลาหลายวันไม่เป็นปัญหา ต่อวิท แต่ต่อให้คนอื่นรู้ว่าเขาจะไม่เป็นอะไร ก็คงห้ามความห่วยใยที่มีต่อ เขาไม่ได้ นี่คือนิสัยที่เรียกว่าสายสัมพันธ์ และคือสิ่งที่คนในครอบครัว เดียวกันจะพึงกระทำต่อกัน

‘ดูเหมือนจะทำให้เป็นห่วงมากเลยทีเดียว’ วิทคิดขณะเอ่ยว่า

“ขอบใจมากที่พาบิลอัลมา”

“เป็นหน้าที่ของพวกเขาอยู่แล้วเจ้าคะ”

วิทยกยิ้มพลางเหลือบตาไปมองกระท่อมหลังน้อยที่เขาใช้เวลา ทั้งหมดอยู่กับภรรยา นับตั้งแต่แต่งงาน ชายหนุ่มก็ถอนหายใจออกมาแล้ว หันกลับมามองเหลนชาย

เบทริก ภรรยาของเขารักเหลนชายคนนี้มาก เธอบอกว่าเสียงของเด็กคนนี้มีเหมือนเสียงของลูกชายคนแรกของพวกเขา วิทไม่ได้แย้ง เพราะ เสียงของเด็กคนนี้ก็มีความคล้ายกันจริงๆ แม้ทั้งสองคนจะมีอายุห่างกัน นับร้อยปีก็ตาม ภรรยาของเขามีความสุข เขาก็มีความสุข

“อร่อยไซ้ใหม่ขอรับ”

“อ้อ อร่อยมาก บิลอัลน้อยก็ต้องกินเยอะๆ จะได้โตไวๆ”

“ขอรับ ข้าจะรีบโต โตขึ้นข้าจะทำอาหารให้ปู่ทวดกินไม่ซ้ำกัน สักวันเลย”

วิทยิ้มพลางใช้มืออีกข้างเอื้อมไปลูบหัวเด็กชาย สองทวดเหลน กินอาหารจนหมดตะเกี๋ย แล้ววิทก็ลุกขึ้นเดินไปส่งสองแม่ลูกลงจากเนิน

หน้าผา พลังมองลงไปยังหมู่บ้านชาวประมงที่แสนสุขสงบด้วยแหวดาค
ครุ่นคิด

เขาออกเดินทางจากบ้านเกิดลงใต้มาไกลจนสุดขอบคาบสมุทร
อิตาลีและเลือกตั้งรกรากที่นั่นเพราะภรรยาของเขาเกิดที่นั่น ว่ากันว่าเมื่อไซค
ชะตาต้องการจะสนับสนุนเรา ทุกอย่างที่เหมาะสมและคู่ควรก็จะปรากฏ
ขึ้นตรงหน้า และที่แห่งนี้คือข้อพิสูจน์ เพราะมันไม่เพียงเป็นสถานที่ที่เขา
ได้เจอคู่พันธะทางจิตวิญญาณ แต่ยังเป็นดินแดนที่เขาเลือกที่จะเป็นจุด
เริ่มต้นของแผนการอันยิ่งใหญ่ของเขาด้วย

ตระกูลแซมปัสสันที่มีเขากับภรรยาเป็นต้นสายตระกูลค่อยๆ เปลี่ยน
ที่นี้ไปที่ละน้อยอย่างเป็นขั้นเป็นตอน ทายาทหลายรุ่นของแซมปัสสัน
กำลังทำงานหนัก บางคนไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพวกเขากำลังทำสิ่งนี้เพราะอะไร
ทั้งหมดนั้นเป็นความเอาแต่ใจของวิทและมีเขาเป็นศูนย์กลางการสั่งการ
ว่าหลังจากเบทริกจากไป ก็คงถึงเวลาที่คาบสมุทรแห่งนี้จะต้องเคลื่อน
ไปข้างหน้าด้วยกำลังของตัวเองโดยไม่มีเขาคอยชี้สั่งแล้ว

ระบบที่ดีคือระบบที่คงอยู่ได้แม้ผู้สร้างมันจะปล่อยมือ หากดินแดน
แห่งนี้ทำอย่างนั้นไม่ได้ การต่อยอดในแผนการที่ใหญ่กว่านี้ก็ยิ่งเป็นไป
ไม่ได้ นี่คือการพนันกับโชคชะตาของเขา และวิทไม่คิดว่าเขาจะพ่ายแพ้
เขาออกเดินมาไกลจากบ้านเกิดมากแล้ว แต่การเดินทางอันยาวไกลนี้
เพิ่งจะเริ่มเท่านั้น

วิทละสายตาจากภาพหมู่บ้านชาวประมงด้านล่างหน้าผา แล้วเดิน
กลับไปยังหน้าผาจุดที่เขา นั่งมาตลอดหลายวัน เข่มองออกไปยังดวง
อาทิตย์ที่กำลังจะลลับขอบฟ้า ท้องฟ้าในเวลานี้เป็นสิ่งภรรยาของเขา
บอกว่าอยากเห็นเป็นที่สุด น่าเสียดายที่ในเวลาที่เขาจากไปเป็นยามเช้า
และเขาก็ต้องเร่งรีบนำดวงวิญญาณของเธอเข้าไปยังอาณาจักรของเขา

เพื่อดำเนินการบ่มเพาะเพื่อยกระดับพลังวิญญาณของเธอ

เขากลับมาคิดถึงภรรยาอีกครั้งขณะเดินจากจุดที่ยืนอยู่ไปยังชายหาดริมอ่าว แล้วเริ่มเดินจากหัวหาดที่อยู่ด้านหน้าผาไฮชันไปยังชายหาดซึ่งอยู่ติดกับท่าเรือของหมู่บ้าน เหมือนที่ทำทุกวันตอนที่ภรรยาอยู่แตกต่างตรงที่ว่าในเวลานี้เขาไม่มีเธออยู่ในอ้อมกอดของเขา

แม้จะขาดไอรุ่นจากเธอ แต่เขากลับไม่รู้สึกรบกวนใจเหมือนวันแรก การเป็นพ่อมดทำให้เขารู้ดีที่สุดว่า ความตายเป็นเพียงการละทิ้งกายหยาบเท่านั้น มันก็แค่การจากกันชั่วคราวเพื่อรอเวลาที่เธอจะกลับมาอยู่เคียงข้างเขาตลอดไป หากเธอเป็นแม่มดหรือเกิดในตระกูลผู้วิเศษ การรอคอยนี้ก็คงไม่จำเป็น แต่การที่เธอเป็นมนุษย์ธรรมดา ก็มีข้อดีไปอีกแบบ

‘ก็แค่ต้องรออีกหน่อย ก็ไม่เห็นเป็นไรเลย’ วิหคคิดพลางหันไปมองภาพดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าเหมือนทุกวัน ทว่าในวันนี้ภาพที่เขาอยากเห็นกลับถูกบดบังด้วยคลื่นน้ำทะเลที่ยกสูงขึ้นมาสูงกว่าปกติ ที่สำคัญ มันยกสูงไล่ตามเขาที่เดินขนานไปกับชายหาดอย่างจงใจด้วย

วิหคมองสิ่งผิดปกตินี้ด้วยสายตาศยตาศยตาปกติ เขาไม่ได้ตกใจทั้งยังเอียงคอกมองอย่างสนใจถึงสิ่งที่เกิดขึ้น แล้วในจังหวะที่คลื่นทะเลตรงส่วนอื่นถอยกลับเข้าไปในผืนทะเล คลื่นตรงบริเวณนี้กลับก่อตัวเป็นรูปร่างของมือขนาดใหญ่แล้วโยนของบางสิ่งเข้าไปใส่วิหค แต่ก่อนที่สิ่งนั้นจะกระแทกใส่ตัวเขา พลังอ่อนหยุ่นก็รองรับสิ่งนั้นให้หยุดอยู่ตรงหน้าชายหนุ่ม

เด็กน้อยผิวขาวสะอาดที่มีติ่งหูด้านซ้ายประดับด้วยมุกสีทองหกเม็ด เพียงแค่สิ่งนี้ก็ทำให้รู้แล้วว่าเด็กคนนี้ไม่ใช่เด็กธรรมดาที่เทพเจ้าแห่งท้องทะเลเก็บได้แล้วส่งคืนครอบครัวมนุษย์ แต่เขาคือเด็กทารกที่ถือกำเนิดจากการปั้นแต่งของเทพเจ้า...เป็นมนุษย์ที่ครอบครองพลังของเทพเจ้า หรือที่เรียกว่าสิ่งมีชีวิตกึ่งเทพ

ตั้งแต่ก่อนยุคประวัติศาสตร์ มนุษย์ทุกชนชาติพยายามหาคำตอบว่าใครคือผู้สร้างโลกและสิ่งมีชีวิต ซึ่งร้อยทั้งร้อยของความเชื่อทั่วโลก ต่างเชื่อว่านี่คือน้ำมือของเทพเจ้า ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องผิดทั้งหมด และไม่ใช่เรื่องถูกทั้งหมด หากให้อธิบายอย่างเรียบง่ายก็คือ มนุษย์ เทพ ปีศาจ สปิริต ทั้งหมดก็คือสิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์หนึ่ง สิ่งมีชีวิตทุกเผ่าพันธุ์สามารถผลิตทายาทได้ และรักข้ามเผ่าพันธุ์ก็มีมาตั้งแต่โบราณ สิ่งนั้นสร้างความหลากหลายและก่อให้เกิดการผ่าเหล่า

เทพเจ้าก็เป็นหนึ่งในนั้น เพราะเป็นเผ่าพันธุ์ที่มีพลังสูงและอายุยืนยาว เลยสร้างเรื่องสร้างราวเยอะเยอะ บางครั้งเป็นเรื่องดี บางครั้งก็ไม่ และหนึ่งในเรื่องยุ่งยากที่สุดก็คือ การที่พวกเขาใช้พลังสร้างมนุษย์ที่ได้มรดกทางพลังของพวกเขาขึ้นมาเหมือนเด็กคนนี่

วิทมองเด็กน้อยแล้วเหลือบตาไปมองมือที่สร้างจากน้ำทะเลซึ่งกำลังสลายตัวจึงรีบเอ่ยว่า

“แน่ใจหรือที่ยกเขาให้ข้า”

น้ำทะเลที่ก่อตัวเป็นรูปมือที่ใกล้จะสลายไป เปลี่ยนรูปร่างเป็นใบหน้าของชายชราที่มีหนวดยาว บนหัวที่สวมหมวกมีเขา ผู้คนในยุคนี้ที่ติดอยู่ในกรอบที่ศาสนจักรกำหนดทิศทางความคิดมากกว่าพันปีอาจไม่คุ้นกับรูปร่างของเทพเจ้าองค์นี้ แต่ไม่ใช่กับ วิท แซมป์สัน เขารู้ว่าเทพเจ้าองค์นี้คือใคร

“เป็นเจ้า...ดีแล้ว”

เสียงที่ตั้งมาจากที่ห่างไกลทำให้วิทยกยืม

“ข้าได้ยินมาว่าท่านซีเกียจและซีเฮา แต่ไม่คิดว่าจะซีเกียจขนาดไม่อยากจะเลี้ยงดูบุตรของตัวเอง”

“ข้ามีหน้าที่สร้างหาโชดูแล มิเช่นนั้นจะทำอย่างไรกับพี่ๆ ของพวก

เขาเล่า”

วิทได้ยินอย่างนั้นก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มบางให้แก้อ้างั้น ว่ากันว่าเทพเจ้าคือสิ่งที่สะท้อนจิตใจสำนึกของมนุษย์ และเทพเอนกิที่ชาวซูเมอร์ในอารยธรรมสุเมเรียนเคารพบูชาก็เป็นอย่างนั้น เพราะเทพเจ้าองค์นี้เองที่ชาวซูเมอร์เรียนเชื่อว่าเป็นเทพผู้สร้างมนุษย์

มหาเทวีนัมมู เทพีผู้ให้กำเนิดทุกสรรพสิ่งของชาวซูเมอร์คือมารดาของเอนกิ นางปลุกเขาให้ตื่นขึ้นมาสร้างมนุษย์ด้วยความยากลำบาก เพราะเขาทั้งขี้เซาและขี้เกียจ มีข่าวลือว่าเพราะความขี้เกียจของเขา มนุษย์ที่ปั้นออกมาก็เลยมีทั้งดีและเลวตามความประณีตในการปั้น แต่วิทก็ไม่ได้เชื่อเรื่องนี้เต็มร้อย เพราะถ้าดูจากเด็กน้อยที่อยู่ตรงหน้า ก็ถือเป็นหลักฐานได้ว่าเขาสร้างมนุษย์ได้จริง แถมสร้างได้ดีด้วย

ข้อกล่าวหาที่ว่าเขาสร้างคนเลวเพราะความขี้เกียจนี้น่าจะเป็นการป้ายสีมากกว่า ดีหรือเลวเป็นเรื่องส่วนบุคคล ไม่ใช่พระเจ้าเลือก ส่วนวิธีการสร้าง จะเป็นการปั้นหรือด้วยวิธีธรรมชาติ อันนั้นเป็นสิ่งที่วิทไม่ได้ใส่ใจ เพราะไม่ว่าวิธีการไหน สุดท้ายก็คือ เขาได้มอบสิ่งมีชีวิตที่งดงามและเลวทรามแก่โลกนี้เหมือนกัน

“ส่วนเด็กคนนี้จะเกิดจากวิธีการไหน อีกไม่นานเราก็คงได้รู้”

“ให้แล้วมาทวงคืนไม่ได้นะ” วิทย้ำ แม้จะไม่ว่าอะไรทำให้เทพเอนกิส่งเด็กคนนี้มาให้ แต่สมองอันปราดเปรื่องของเขาก็สว่างวาวด้วยแผนการต่างๆ ที่มีเด็กคนนี้อยู่ในแผนไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ขึ้นอีกฝ่ายแค่ฝากเลี้ยงแล้วมาเอาคืน เขาก็แย่นะสิ

“เจ้ากลัวเรื่องแค่นี้หรือ”

วิทหัวเราะ จากนั้นก็เอื้อมมือไปปรับเด็กทารกมาอุ้มแล้วพูดต่อว่า

“ถ้าอย่างนั้นท่านก็ติดหนี้ข้าหนึ่งครั้ง”

“ไม่ใช่ว่าเด็กคนนี้จะช่วยเจ้าได้มากหรอกหรือ เป็นเจ้าต่างหากที่ติดหนี้ข้า”

“เขาจะช่วยข้าได้หรือไม่ นั่นคือการลงทุนลงแรงของข้า แต่ท่านโยนเขามาพร้อมปัญหา ดังนั้นท่านจึงเป็นหนี้ข้า”

เอนกนิ่งงันไปแต่ก็ไม่ได้แย้ง นั่นทำให้วิทแน่ใจ การที่เอนกยอมส่งผลงานชิ้นเอกอย่างเด็กคนนี้มาให้พ่อมดอย่างเขา แสดงว่าที่มาที่ไปของเด็กคนนี้มีปัญหา

“เขาไม่ใช่ลูกของท่านหรือ”

“เขาเป็น”

วิทเลิกคิ้ว

“หรือเขาไม่ได้เกิดด้วยวิธีปกติ”

เอนกไม่ตอบ แต่เลือกที่จะสลายตัวจนกลายเป็นคลื่นตามเดิมแล้วจมหายไปในทะเล

อันที่จริงวิทรู้สึกประหลาดใจที่เทพเจ้าแห่งน้ำจืดอย่างเอนกมาปรากฏตัวด้วยรูปร่างของน้ำทะเลแล้ว ชาวสุเมเรียนเชื่อว่าโลกนี้โอบล้อมไปด้วยน้ำเค็มของทะเลโดยมีน้ำจืดอยู่ภายใน ผู้เป็นใหญ่เหนือทะเลคือเทพินัมมู เอนกเป็นบุตรของเทพินัมมูกับเทพแห่งสรรพสัตว์อื่น เขาจึงเป็นเทพแห่งน้ำจืด การที่เขาพาเด็กคนนี้ข้ามน้ำข้ามทะเลมาหาวิทถึงที่นี่ ก็แสดงว่ามีเรื่องใหญ่เกิดขึ้น แต่จะเป็นเรื่องใหญ่ขนาดไหนวิทก็ไม่ได้ใส่ใจ

เทพในทุกความเชื่อบนโลกใบนี้ก็คือผู้วิเศษประเภทหนึ่ง พวกเขาได้รับศรัทธาจากผู้คนและพรสวรรค์จากธรรมชาติ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ใช่เทพเจ้าที่ไร้กิเลสจริงๆ อย่างที่ผู้ศรัทธาของเขาคิด เมื่อพวกเขายังมีกิเลส การกระทบกระทั่งย่อมเกิดขึ้นได้เสมอ และเหยื่อที่รับผลกระทบนั้นก็คือ

ผู้บริสุทธิ์อย่างเด็กน้อยคนนี้

“แะ!”

อยู่ๆ เสียงร้องของเด็กน้อยที่หลับมาตลอดก็ดังขึ้น วิทก้มลงมอง ก็พบกับดวงตาสีฟ้าสดที่เปล่งประกายกำลังจ้องมองเขาอยู่ แวดตาที่แสดงออกถึงความสงสัยใคร่รู้ของเด็กน้อยทำให้วิทพอดเขาได้ว่า เด็กคนนี้ คงไม่ได้ไร้เดียงสาสมอายุร่างกายของเขา มนุษย์กึ่งเทพแบบนี้ส่วนใหญ่ รู้ความตั้งแต่เกิด เพียงแต่ร่างกายของเขายังไม่พัฒนามากพอที่จะสื่อสารออกมา วิทเลยโอบประคองแล้วลูบหลังเขาเบาๆ ก่อนพูดว่า

“ไม่ต้องห่วง จากนี้ไปก็อยู่กับข้าแล้วกัน”

“แะ แะ”

วิทยกยิ้ม

“กำลังถามว่าข้าคือใครหรือ ข้าชื่อวิท วิท แซมป์สัน”

เด็กน้อยกะพริบตาปริบๆ วิทที่เพิ่งแนะนำตัวไปในที่แรกก็เหมือน นึกอะไรได้

“จริงสิ พ่อของเจ้าไม่ได้บอกว่าเจ้าชื่ออะไร เอาอย่างนี้ ข้าจะตั้งชื่อ ให้เจ้าแล้วกัน ดีไหม”

แน่นอนว่าเด็กน้อยตอบไม่ได้ แต่แววดตาของเขากลับแสดงออก อย่างชัดเจนถึงความไม่แน่ใจ วิทพิมพ์ำ ชื่อมากมายที่ผ่านเข้ามาในหัว ขณะเดินกลับไปกระท่อมที่หน้าผาไฮชัน แต่ก็ยังหาชื่อที่เหมาะสมกับ เด็กคนนี้ได้ จนกระทั่งกลับถึงบ้าน เขาก็นึกชื่อที่เขาพอใจออก ชายหนุ่ม ทาบมือลงบนหน้าผากของเด็กชาย แล้วแสงสีทองก็วาบขึ้นที่ได้ฝ่ามือ

เมื่อเขาละมือออก เด็กชายก็มองเขาด้วยดวงตาเบิกโพลง เด็กน้อย อ่อนต่อโลกรับรู้ได้ว่ามีบางอย่างเกิดขึ้น แต่ไม่รู้ว่าสิ่งนี้จะสร้างปัญหา อะไรให้เขาในอนาคต ส่วนคนที่สร้างปัญหานั้นยิ่งกว้างมากที่สุดในรอบ

หลายวันขณะพูดว่า

“เดี๋ยวดี๊ เมจ จะมีชื่ออะไรที่เหมาะสมกับบุตรชายที่ดีที่สุดของเทพเจ้า ผู้สร้างมนุษย์ได้เท่าชื่อนี้ล่ะไซ้ใหม่ เจ้าหนู ข้าจะสอนให้เจ้ากลายเป็น มนุษย์ที่เก่งกาจ ขนาดที่เทพเจ้าพวกนั้นแค่ได้ยินชื่อก็ต้องหวาดกลัว ไปเลย”

3

ลปรีชาเวีรสา

เด็กน้อยเดียดี้เป็นเด็กที่เลี้ยงง่าย เขาไม่เคยร้องไห้หรือ
อารมณ์เสียเลยไม่ว่าตอนนั้นเขาจะพูดได้หรือไม่ก็ตาม ในตอนที่เขาพูด
ไม่ได้ เขาจะใช้ดวงตาและภาษากายเพื่อบอกสิ่งที่เขาต้องการ วิทวัสรู้สึกสนุก
จึงเลือกที่จะสอนภาษามือให้เดียดี้ก่อนที่เด็กชายจะพูดได้เสียอีก และนั่น
ทำให้หนูน้อยสามารถใช้ภาษามือบอกวิทวัสเวลาอยากเข้าห้องน้ำได้โดย
ไม่ต้องรอให้ผ้าอ้อมเปียกแฉะ

อันที่จริงวิทวัสก็ไม่รู้อายุที่แท้จริงของเดียดี้ สำหรับมนุษย์ครึ่งเทพเจ้า
แล้ว การเจริญเติบโตของร่างกายอาจจะช้ากว่าสมองและจิตวิญญาณ
และเพราะร่างกายของเขาถูกสร้างโดยเทพเจ้า แม้ร่างกายของเขาจะดู
เหมือนเด็ก แต่ในความเป็นจริงร่างกายนี้อาจจะแข็งแกร่งกว่าผู้ใหญ่
บางคนเสียอีก

ถึงอย่างนั้นวิทก็ยังใช้เกณฑ์ของร่างกายมนุษย์ในการประมาณการอายุของเดี่ยตี แม้ในช่วงเวลานี้สิ่งที่เรียกว่าวิทยาศาสตร์ได้ถูกกลบหายไปพร้อมกับห้องสมุดอเล็กซานเดรียที่ถูกเผา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าวิทเลือกที่จะไม่เคารพความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติ

สำหรับพ่อมดอย่างวิท ทุกศาสตร์บนโลกถูกสร้างเพื่อตอบคำถาม และคงอยู่โดยการตั้งคำถาม การเลี้ยงเด็กเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจและยังเป็นการทำทดลองที่แก้เบื่อได้ดี วิทมีประสบการณ์ในการเลี้ยงดูบุตรหลาน เขาจึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการเลี้ยงดูเดี่ยตี แต่เดี่ยตีกลับน่าอัศจรรย์กว่าที่เขาคิด

ในวัยแปดเดือนตามอายุของร่างกาย เดี่ยตีสามารถใช้ภาษามือในการสื่อสารบอกวิทได้อย่างคล่องแคล่ว และตอนที่เขาอายุได้หนึ่งขวบ เด็กชายคนนี้ก็เริ่มพูดภาษาโบราณโดยที่วิทไม่ได้สอน

คำถามคือ แล้วใครสอน คำตอบที่น่าตกใจคือ ไม่มี

นี่คือการตื่นรู้อย่างแท้จริงของสายเลือดเทพเจ้า และในตอนที่เดี่ยตีอายุสองขวบ เขาก็สามารถพูดภาษาปัจจุบันทุกภาษาเท่าที่โลกนี้จะมีคนใช้ได้ ด้วยการสั่งสอนของเหล่าสปิริตที่พะเน้าพะนอเขาราวกับพระราชาราชของโลกใบนี้ ซึ่งนับแต่นั้นวิทก็แทบไม่ต้องดูแลเรื่องกินอยู่ของเด็กคนนี้อีกเลย

“รู้จักสปิริตเวิร์สใหม่” วิทที่เล่าประวัติเดี่ยตีจนถึงตอนนี้ก็เปลี่ยนเป็นตั้งคำถามแทน นั่นทำให้เจย์ที่กำลังเติมน้ำชาให้ตัวเองพยักหน้า

“คำเรียกโลกที่สปิริตใช้เป็นพื้นที่สื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความรู้สึก สถานที่ที่เชื่อมต่อกับสปิริตทุกประเภท แต่มนุษย์ที่จะเข้าไปได้จะต้องกลายเป็นผู้วิเศษก่อน เอ่อ ผมหมายถึงผู้วิเศษตามความเชื่อเก่า”

“การตีความคำว่าผู้วิเศษ ว่าคือผู้ที่ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับ

ธรรมชาติไม่ได้ผิด แต่วิธีการเพื่อให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับธรรมชาติ กลับมีหลายความเชื่อ หนึ่งในความเชื่อที่เป็นที่นิยมที่สุดก็คือ การทำให้จิตบริสุทธิ์ที่สุด จำเพาะที่สุด และมุ่งไปสู่ความเป็นที่สูงสุดในเส้นทางนั้นๆ ซึ่งแตกต่างจากความเป็นจริงที่พวกเราพิสูจน์ได้แล้วว่า ผู้วิเศษคือผู้ที่รักษาสมดุลให้เกิดการหมุนเวียนไม่หยุด และใช่ พวกเขาจำเป็นต้องเป็นที่สูงสุดด้วย”

“ครับ มันฟังดูใกล้เคียงกัน แต่เส้นทางและผลลัพธ์แตกต่างกัน เหมือนคนละโลก และนั่นคือสาเหตุหลักที่ไม่มีใครก้าวไปถึงขั้นผู้วิเศษจริงๆ จนกระทั่งคุณได้ค้นพบหลักการนี้”

วิทยกยิ้ม

“อันที่จริงจะว่าพวกเขาผิดก็ไม่ถูก เพราะเส้นทางตามความเชื่อเก่า มันท้าพาพวกเขาไปสู่สปีริตเวิร์ส ซึ่งหากมองแค่ว่าเป็นการเข้าถึงพลังของโลกแห่งสปีริตและสามารถดึงพลังของสปีริตมาใช้ได้อย่างไม่จำกัด ทำให้อายุยืนยาว ด้วยคุณสมบัติทั้งหมดนี้ ก็ไม่แปลกที่ผู้คนจะคิดว่านั่นคือคุณลักษณะของผู้วิเศษ เพราะสุดท้ายแล้ว สปีริตเวิร์สคือความเป็นที่สูงสุด”

“แต่ไม่ใช่อนันต์” เจย์เปรย และวิทยกแก้วชาของเขาตีมือพลาวงวกกลับเข้าเรื่องที่เขาเล่าค้างต่อ

“เดี๋ยวลูกคือเด็กที่เกิดในสปีริตเวิร์ส เขาถูกสร้างขึ้นอย่างพิเศชาติกำเนิดยังไม่ต้องพูดถึง ดังนั้น เขาจึงเข้าถึงพลังนั้นนับตั้งแต่เขาลืมตา ดูโลก ความบริสุทธิ์ของพลังของเขา ทำให้ไม่มีสปีริตตนไหนที่เข้ามาอยู่ในอาณาเขตของเขาขัดขึ้นได้เลย”

“ไม่ต้องฝึก?”

วิทมองเจย์ที่ถามเขาด้วยน้ำเสียงแปลกใจแล้วยืนยันว่า

“ใช่ ไม่ต้องฝึก ไม่ต้องทำอะไร ถ้าเป็นเมื่อก่อน เราสามารถยก

สถานะ God ให้เขาได้เลย เวลามองเขา บางครั้งฉันยังสงสัยเลยว่า ชื่อที่ฉันตั้งให้เขามันอาจจะยิ่งใหญ่มากพอ”

เมืองสตราสบูร์ก ค.ศ. 1452

จัตุรัสการค้าใจกลางเมืองเต็มไปด้วยผู้คนที่กำลังจับจ่ายใช้สอยอยู่ที่ตลาดนัดประจำสัปดาห์ เด็กชายอายุประมาณสองถึงสามขวบกำลังเลือกผลมะกอกอย่างเบามือ พร้อมทั้งมองหารอยตำหนิบนผลมะกอกนั้น จนชายหนุ่มที่กำลังกัดแอปเปิลในมืออดไม่ได้ที่จะเอ่ยขึ้นว่า

“เลือกสักอันเถอะน่า เจ้าเลือกมานานทีแล้ว ถ้ามะกอกมันพุดได้ มันคงร้องไห้อยากตามเจ้ากลับบ้านจนพื้นดินเปียกแฉะไปหมดแล้ว”

แม้จะถูกแฉกตั้นอย่างนั้น แต่เด็กชายก็ยังคงเลือกหยิบมะกอกลูกแล้วลูกเล่าอยู่อย่างนั้น จนในที่สุดเขาก็เจอลูกที่เขาต้องการ จึงเงยหน้าถามหญิงสาวที่มองเขาด้วยความเอ็นดูพลางถามว่า

“ขายยังงៃขอรับ”

“สี่ลูกขายครึ่งเหรียญทองแดง จะเอาไหม”

เดี่ยตีคลี่ยิ้ม จากนั้นก็วางมะกอกลูกที่ถือไว้ด้านข้างแล้วชี้ไปที่ตะกร้าทั้งหมด

“เอาหมดตะกร้านี้ ไปส่งที่ร้านสมุนไพรวิทาเรียตรงนั้นขอรับ”

แม่ค้าได้ยินคำพูดของเด็กชายแล้วก็เบิกตากว้างพลางเงยหน้าขึ้นมองผู้ปกครอง ซึ่งวิทที่กินแอปเปิลไปเกือบครึ่งลูกแล้วก็พยักหน้า

“เอาตามที่เขาว่า...อยากได้อะไรเพิ่มไหม”

เด็กชายลุกขึ้นพลางบิดเขาที่คอกเข้ากับพื้นดิน จากนั้นก็ชี้ไปที่ร้านขายธัญพืชแล้วเอ่ยว่า

“แบ่งสาลีเราหมดแล้ว ข้าวโอ๊ตด้วย และข้าอยากได้น้ำผึ้งกับไวน์

อีกนิดหน่อย”

วิทขึ้นมือมาจับมือของเด็กชายแล้วพาเขาค่อยๆ เดินไปยังร้านค้า แม่ค้าสาวมองตามคนต่างวัยสองคนอย่างสงสัย เธอเป็นแม่ค้าใหม่ที่เพิ่งเอาของมาขายวันแรกเลยไม่รู้ว่าสองคนนี้เป็นใคร ชายชราคนที่ชายแอบเปิดอยู่ด้านข้างจึงอธิบายว่า

“นั่นท่านหมอวิท เจ้าของร้านสมุนไพรวิทาทาเรียกกับลูกศิษย์ของเขา...เมจ”

“ลูกศิษย์หรือ ชำนี้กว่าบุตรชายของเขา” หญิงสาวเอ่ยขึ้นอย่างสงสัย ชายชราหัวเราะในลำคอแล้วตอบว่า

“ก็อาจจะเป็นญาติกันกระมัง แต่ไม่มีใครรู้จริงๆ หรือว่าพวกเขา มีที่มาที่ไปยังไง พวกเขาไม่ใช่คนที่นี่ บรรพบุรุษเขาเคยอยู่ที่นี้มาก่อน แล้วย้ายออกไปเมื่อหลายสิบปี ส่วนเขาเพิ่งกลับมา เห็นว่ามาจากทางใต้ ตอนที่พวกเขาเปิดร้านสมุนไพรนั่น เจ้าหนูเมจยังแบเบาะอยู่เลย”

“ผู้ชายตัวคนเดียวแถมยังหนุ่มขนาดนี้ แล้วต้องเลี้ยงเด็กคนนี้ ทำจะลำบากนะเจ้าคะ” แม่ค้าเอ่ยพลางนึกถึงใบหน้าของวิทที่อ่อนเยาว์ราวกับน้องชายของเธอ

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น แต่เขาเป็นหมอที่เก่ง คงไม่ลำบากอะไรมาก”

“เก่งมากหรือเจ้าคะ วันหลังถ้าข้าป่วย จะได้ไปหาเขา”

ชายชราพยักหน้า

“เก่งนะ ยาที่เขาทำก็ดี เมียลุงป่วยเมื่อหลายวันก่อน ไปขอซื้อยากินไม่กี่วันก็หาย ถ้าเจ้าป่วยก็ไปหาท่านหมอได้ ท่านคิดราคาจ่ายไม่แพงใจดีมาก”

แม่ค้าสาวฟังแล้วจืดจางเอาไว้ ไม่ว่าจะเวลาไหน การมีหมอที่ไว้ใจได้

อยู่ใกล้ๆ ย่อมดีกว่า และเพราะอยากเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี เธอจึงแถมมะนาว ให้อีกหลายสิบลูกใส่ลงไปในตะกร้ามะกอกที่จะนำไปส่ง

ด้านวิทที่จูงมือเดินเข้าไปซื้อของที่ร้านธัญพืช เขายังคงเดินไปกิน แอปเปิลไป เมื่อถึงร้านก็ปล่อยให้เด็กชายสั่งของตามใจ พลังฟังเด็กชาย พุดจาต่อราคาากับพ่อค้าธัญพืชที่รู้จักกันดี

เมื่อปีก่อนวิทเพิ่งช่วยชีวิตลูกสาวคนเล็กของมัคส์ เจ้าของร้าน ธัญพืชที่ใหญ่ที่สุดในจัตุรัสกลางเมือง อีกฝ่ายเลยชอบแถมของให้เป็น ประจำ แต่เดี๋ยวก็กลับบอกว่าไม่ควรทำแบบนี้เพราะเป็นการเอาเปรียบ เลยพยายามจ่ายเงินให้ ครั้งนี้ก็เหมือนกัน ตอนนั้นพวกเขากำลังถกเถียง กันเรื่องราคา

“เจ้าหนูเมจ ชื่อของราคาถูกลงก็น่าจะดีแล้วนี่นา ประหยัดเงินให้ ท่านหมอวิทได้อีกหน่อยไม่ได้หรือ”

“ไม่ได้ขอรับ ของชื่อของชาย หากใครรู้เข้าแล้วบังคับให้ลดให้บ้าง จะทำยังไง ชื่อข้าเถอะ สองเหรียญเงินก็สองเหรียญเงิน ห้ามลด”

มัคส์เหลือบตามองวิทอย่างจนวนปัญญา พอเห็นวิทไม่ได้ห้ามปราม ลูกศิษย์ตัวน้อยของตัวเองก็ได้แต่ถอนหายใจแล้วแบมือออก วิทวาง เหรียญเงินสองเหรียญให้พลังเอ่ยว่า

“รับไปตั้งแต่แรกก็จบแล้วมัคส์”

“ก็แค่อยากตอบแทนบุญคุณเท่านั้น ของหนัก พวกเจ้าคงขน ไม่ไหวหรอก เดี่ยวทำให้คนไปส่งนะ”

“เยี่ยมไปเลย ขอใจมัคส์ เร็วเดี๋ยวดี”

“ขอบคุณขอรับ” เดี่ยวดีเอ่ยพร้อมกับค้อมตัวอย่างสุภาพ ไม่ว่าจะมอง อย่างไม่เด็กคนนี้ก็ไม่ได้มีท่าที่เหมือนเด็กอายุสองขวบอย่างสามขวบเลย ไม่ว่าจะป็นคำพูดคำจาหรือกิริยามารยาท พอมองไปที่ผู้ชายที่เลี้ยงเด็ก

คนนี่มาซึ่งไม่เคยรักษามาตหมอสมนไพรที่เก่งกาจเลยสักกนิค มัคส์ก็ได้
นี่กนงนไนใจ

“ปะ กลับร้าน หมดเวลาจับจ่ายใช้สอยแล้ว อีกไม่นานแขกจะมา”

เดียดี้เงยหน้ามองอาจารย์ด้วยดวงตากลมใสอย่างตั้งคำถาม
เพราะเขาจำได้ว่าวันนี้วิทไม่ได้นัดคนไข้เอาไว้เพราะมันเป็นวันชื่อของ
เข้าบ้านประจำสัปดาห์

“จะมีแขกมาจริงๆ ตอนนี้น่าจะรออยู่หน้าร้านแล้ว” วิทเอ่ยขณะ
เอื้อมมือไปจับมือเด็กชายให้ออกเดิน มัคส์ที่เพิ่งหันไปส่งคนงานให้ชนของ
ตามหลังสองศิษย์อาจารย์กลับร้องเรียกเอาไว้

“วันนี้มีैया้อบเค้ก อบเสร็จแล้วเดี๋ยวจะแบ่งไปให้นะ”

วิทไม่ได้หันกลับมา เขาเพียงชูมือที่จับมือเดียดี้เอาไว้ รวากับจะสื่อ
ว่าพวกเขาสองคนจะรอกิน มัคส์มองแผ่นหลังนั้นจนลับตาก็ระบายยิ้ม
ออกมา

ในตอนแรกที่วิทมาถึงเมืองนี้ ในเวลานั้นหิมะตกหนัก ตอนแรก
มัคส์คิดว่าอีกฝ่ายอยากสอบถามเรื่องที่พัก แต่ที่ไหนได้ อีกฝ่ายกลับเป็น
ทายาทของเจ้าของตึกตรงกลางจัตุรัสที่พ่อของมัคส์ดูแลมาหลายปี บ้าน
ตรงนั้นด้านบนปิดไม่ให้คนขึ้นไป แต่ด้านล่างปล่อยเช่า แต่อยู่ๆ ก่อนวิท
จะปรากฏตัวสามวัน ผู้เช่าคนเดิมบอกว่าจะออกจากเมืองและย้ายไป
อย่างกะทันหัน

เรื่องนี้ต้องบอกว่าวิทโชคดีย่างประหลาดที่มาถึงที่นี่โดยไม่บอก
ก็สามารถเข้าพักในห้องพักได้เลย มัคส์และภรรยาเสนอตัวไปช่วยทำความสะอาด
แต่วิทที่แทบไม่มีสัมภาระติดตัวนอกจากอ้อมเด็กทารกไว้ในอ้อม
แขนกลับยิ้มแล้วบอกว่าไม่ต้องเพราะมีคนช่วยแล้ว ทว่าจนถึงตอนนี้มัคส์
ก็ยังไม่เคยเห็นผู้ช่วยของวิทเลย

เดี๋ยงี้ เเมจ เป็นเด็กทารกคนนั้น แต่วิทบอกให้เรียกเด็กคนนี้ว่า ‘เเมจ’ เหตุผลเพราะอะไรก็ไม่รู้ แต่เด็กคนนี้ก็เป็เด็กที่เลี้ยงง่ายจริงๆ ไม่เคยงอแง ไม่เคยป่วย ทั้งยังเรียนรู้ทุกอย่างได้อย่างรวดเร็ว พอเริ่มเดินได้ คล่อง หยิบจับอะไรได้ วิทก็ให้เด็กคนนี้จัดการเรื่องราวในร้านโดยไม่สนใจเลย นี่คือการใช้แรงงานเด็กตัวกะเปี้ยก

‘เจ้าหนูนี้ไม่ได้ทำคนเดียวสักหน่อย แคชยับตัวก็มีคนช่วยรองมือ รองเท้าแล้ว’

มัคส์ไม่เคยเข้าใจคำพูดนี้ แต่ก็รู้สึกเอ็นดูเดี๋ยงี้มาก รวากับเป็นลูกหลานของตัวเอง และเป็นเดี๋ยงี้เองที่เป็นคนค้นพบว่าลูกสาวของเขาป่วย

กลางดึกคืนนั้นอยู่ๆ ประตูบ้านของเขาก็ถูกเคาะ พอเปิดประตูก็เห็นเด็กชายที่จูงมือวิทมา พอเขาถามว่าอยากให้ช่วยอะไร วิทก็บอกว่าเมื่อตอนเย็นเดี๋ยงี้เห็นฟรีดา ลูกสาวของเขาเดินผ่านหน้าร้าน มีสีหน้าไม่ค่อยดี คิดไปคิดมาก็เลยมาตรวจให้แน่ใจดีกว่า ตอนแรกเขาไม่เชื่อจึงให้ภรรยาไปเคาะประตูห้องลูกสาว ถึงได้รู้ว่าลูกสาวไข้ขึ้นสูงอย่างไม่ทราบสาเหตุ พอวิทมาตรวจอาการและจ่ายยา เด็กหญิงจึงรอดชีวิตได้อย่างฉิวเฉียด

“มัคส์ มีเมล็ดข้าวฟางอยู่เท่าไร นายท่านของข้าต้องการ...”

เสียงของลูกค้าประจำดังขึ้นทำให้มัคส์เลิกคิดถึงผู้มีพระคุณทั้งสองแล้วหันไปทำงานของเขา ส่วนวิทกับเดี๋ยงี้ที่เพิ่งเดินถึงร้านนั้น ก็พบว่ามิแวกมารออยู่หน้าประตูจริงๆ

“เปิดร้านแต่ไม่อยู่ร้าน เจ้านี้ไม่เคยเปลี่ยนไปเลย” ชายชราในชุดนักเดินทางสีทึมเอย์พลางเหลือบตามองเด็กชายเจ้าของเส้นผมสีน้ำตาลทองอย่างสงสัย

“แล้วนี่เด็กที่ไหน ไม่น่าจะใช้ลูกของเจ้า”

“อยู่คนเดียวมานานจนน้ำลายบุดหรือไง พอมาถึงก็พูดไม่หยุด นี่ลูกศิษย์ของข้า” วิทเอ่ยพลางปล่อยมือให้เดียดี้เดินไปที่หน้าประตูที่มีป้ายบอกว่า ‘ออกไปซื้อของ’ ห้อยอยู่ แต่แทนที่เด็กชายจะใช้ลูกกุญแจปลดล็อกประตู เขากลับทาบมือที่ลูกบิดแล้วเปิดมันออก นั่นทำให้แขกผู้มาใหม่มองอย่างประหลาดใจ

“เด็กคนนี้อายุเท่าไร”

“ใกล้สามขวบแล้ว เข้ามาสิ นี่มาจากไหน ไคมัคลี?”

“จะที่ไหนได้ อยู่ที่นี่มาห้าสิบกว่าปีก็ได้เวลาปลดเกษียณแล้ว ก่อนจะออกเดินทางไกล ได้ยินว่าเจ้าอยู่ที่นี่เลยแวะมาทักทายเสียหน่อย” ชายชราเอ่ยขณะเดินตามวิทเข้าไปในร้าน

พื้นที่ร้านสมุนไพรถูกจัดอย่างเป็นระเบียบ โดยเมื่อเข้ามาในร้าน พื้นที่ของลูกค้าและเจ้าของร้านจะถูกกั้นด้วยเคาน์เตอร์ไม้สูงถึงระดับอกของวิท การจะเข้าไปหลังเคาน์เตอร์นี้ได้จะต้องกดปุ่มสลักเพื่อปลดล็อกฝาดูที่ซ่อนอยู่ตรงมุมขวาสุด พอมันเปิดออกแล้วก็จะกลายเป็นเหมือนกับช่องประตูเล็กๆ ซึ่งถ้าเป็นผู้ใหญ่ต้องการเดินผ่านจะต้องย่อตัวเพื่อลอดผ่านเข้าไป แต่เพราะเดียดี้ตัวเล็กมาก เขาจึงเดินผ่านเข้าไปได้โดยไม่ต้องก้มหัว

วิทไม่ได้เดินตามเด็กชายเข้าไป เมื่อเดียดี้เดินผ่านหลังเคาน์เตอร์เข้าไปแล้ว ก็เดินต่อไปยังหลังร้านเพื่อไปรอคนมาส่งของ แต่เขากลับโยนแกนแอปเปิลที่เขาเพิ่งกินเสร็จลงถังขยะหลังเคาน์เตอร์ จากนั้นก็ตีตื้นนิ้วเล็กน้อย ขูดน้ำดินเผาขนาดเท่าฝ่ามือก็ปรากฏขึ้นในมือ ก่อนจะส่งให้แขกที่ยืนปลดเสื้อคลุมที่ช่วยป้องกันฝุ่นขณะเดินทางออก

หมับ!

“ชอบใจ ไม่มีที่นั้งให้ แต่มีน้ำให้ดื่มก็ยั้งดี” แยกเอ่ยพลางกระดก ดื่มน้ำในขวด ก่อนจะล่ำล๊กออกมาเพราะรับรู้ได้ว่าสิ่งที่ดื่มไม่ใช่ น้ำสะอาด แต่เป็นน้ำสมุนไพรที่มีกลิ่นฉุนขื่นจมูก

“เป็นอัลคิลเสียเปล่า ทำไมไม่ล้างของเสียออกจากตัวเสียบ้าง เสียแรงเป็นสายเลือดยิลมาซ”

กาดีร์ ยิลมาซ ให้ออยู่หลายนาที่จึงไม่สามารถโต้เถียงกับวิทได้ ทว่า เมื่อเขาหยุดไ้ ก็รับรู้ได้ถึงความรู้สึกที่ปลอดโปร่งอย่างที่ไม่ได้รู้สึกมานานหลายปี

ทายาทสายตรงตระกูลยิลมาซมีหน้าที่เฝ้าบ่อสมบัติของผู้นำตระกูลอยู่ที่เมืองคัปปาโดเกีย บ่อสมบัตินี้มีช่องทางเข้าหลากหลายเส้น ทาง ทายาทแต่ละคนจึงถูกกำหนดไม่เหมือนกัน ตัวกาดีร์เฝ้าอยู่ที่นครถ้ำ ไค้มคลี หลายปีที่ทำหน้าที่ แม้ตัวเขาจะเป็นอัลคิลและกลาสโซลที่ยอดเยี่ยม แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะสามารถก้าวข้ามกำแพงที่ขวางทางพอมดทุกคนเอาไว้ อย่างการมีกากเวทมนตร์ตกค้างในร่างกายได้

กากเวทมนตร์ สิ่งตกค้าง ไม่ว่าจะใครจะเรียกมันว่าอะไร ทั้งโลกนี้ ก็มีเพียงน้ำสมุนไพรของ วิท แซมบีสัน เท่านั้นที่ช่วยกำจัด หรืออย่างน้อยก็สลายมันจากร่างกายของพอมดแม่มดได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด หลักฐานที่ชัดเจนที่สุดก็คือ ผู้ชายตรงหน้าเขานี้ไม่เคยแก่ลงเลย แม้ว่าเขาจะมีอายุมากกว่ากาดีร์ก็ตาม

หลายปีก่อน มีข่าวลือว่าวิทได้ถอนตัวออกจากเส้นทางแห่งนิจนิรันดร์แล้ว อีกทั้งเขายังหยุดทำการค้ำน้ำสมุนไพรแล้วเปลี่ยนเป็นขายผงซงผ่านช่องทางอื่น ก่อนจะหายไปแต่งงานสร้างครอบครัว มีแต่เพื่อนเก่าที่ทำการค้ำกันมาอย่างยาวนานเท่านั้นถึงรู้ว่าไม่ใช่

วิทมักจะส่งเครื่องดื่มนี้ไปให้ตามเวลา และคุณภาพของน้ำสมุนไพร

เหล่านั้นก็มีประสิทธิภาพสูงมากขึ้นทุกครั้ง นั่นทำให้พวกเขาเชื่อว่าวิทไม่เคยหยุดพัฒนาตัวเอง กาดิ์ร์แนใจ ในช่วงเวลาที่ผ่านไป วิทก็แค่กำลังทำอะไรบางอย่างบนคาบสมุทรแม่มดอันเก่าแก่และรกร้าง อะไรบางอย่างที่สำคัญมากพอที่จะทำให้คนตรงหน้ายอมพักการเดินทางไปสู่การเป็นผู้วิเศษอย่างยินดี

“เพราะเป็นยี่ลมาซถึงได้เป็นอย่างนี้ต่างหาก แ่ข้าอยู่ถึงตอนปลดเกษียณได้ก็เก่งมากแล้ว แต่ก็...ชอบใจ”

“เจ้าคงไม่ได้แค่แวะมาทักทายกระมัง” วิทถามพลางมองเพื่อนเก่าที่แก่งไปตามกาลเวลาด้วยสายตาเรียบนิ่ง ขณะที่กาดิ์ร์โยนขวดน้ำสมุนไพรคืนให้พลางตอบว่า

“อีกไม่นานคอนสแตนติโนเปิลจะแตก ผู้พิชิตจะทำลายอาณาจักรโรมันตะวันออกและทำให้ศาสนจักรเกิดความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ วิทยาการมากมายที่เคยสูญหายไปจะกลับคืนสู่ดินแดนตะวันตก”

มุมปากของวิทยกขึ้น

“นั่นหมายถึงมหกรรมการสังคายนาครั้งใหญ่กำลังจะเริ่มต้นขึ้น ศาสนจักรครอบงำผู้คนมานับนาน ในวันที่ยุคนี้รู้กำลังจะมาถึงแล้ว”

กาดิ์ร์สบตาคนพูดนิ่ง แล้วเป็นวิทที่ถามว่า

“รู้ใหม่ว่าเมื่อไร”

“คิดว่าไม่เกินหนึ่งปี นครแห่งนั้นไม่อาจต้านทานได้มากกว่านี้ อาณาจักรโรมันตะวันออกกำลังล่มสลาย ทั้งหมดขึ้นอยู่กับว่าออกโตมันอยากจะลงดาบตอนไหนเท่านั้น”

ดวงตาของวิททอประกายวูบไหว จากนั้นจึงเอ่ยถามว่า

“แล้วเจ้าจะไปไหนต่อ อุตสาห์ทิ้งลูกทิ้งหลานเดินทางหนีสงครามมาเลยนี่”

กาตีร์ถลึงตาใส่คนที่พูดจาเลอะเทอะ การเมืองและสงครามพวก
นั้นมันเกี่ยวอะไรกับพวกเขา ถึงอย่างนั้นก็ยังตอบว่า

“ตอนแรกว่าจะไปฟลอเรนซ์ มีเรื่องที่ต้องเจรจากับพวกเมดิซีนี
น้อย แต่ตอนนี้ว่าจะขอลูกที่นั่นสักพัก”

“ทำไม” วิทถามขณะที่หูได้ยินเสียงเอ่ยขอบคุณของเดย์ดีที่พูดกับ
คนมาส่งของ ไม่นานเด็กชายก็เดินกลับมาแล้วถามขึ้นว่า

“อาจารย์จะชวนเพื่อนกินอาหารมื้อเย็นกับเราหรือเปล่าขอรับ”

วิทหันไปหากาตีร์

“อยากกินหรือเปล่า”

“แน่นอน ว่าแต่ สรุปรูปเจ้าหนูนี้ชื่ออะไร”

“เดย์ดี เมาจ”

“เดย์ดี...” ก่อนที่กาตีร์จะพูดจบ ร่างกายของเขาก็รับรู้ได้ถึงกลิ่น
สะเทือนของบรรยากาศ และนั่นทำให้เขาหยุดชะงักแล้วมองวิทด้วย
ดวงตาตื่นตระหนก

“ลืมบอกไป เขาเป็นพวกกึ่งเทพ อย่าเรียกชื่อเขาตรงๆ จะดีกว่า
ถ้าไม่อยากถูกเทพอารักษ์ของเขาฆ่าข้อหาลบหลู่เกียรติ”

“กึ่งเทพ? นี่เจ้าคิดยังไงถึงไปทำข้อตกลงกับเทพเจ้าพวกนั้น”
กาตีร์อุทานอย่างตกใจ ขณะที่วิทตอบด้วยใบหน้าเบื่อนยิ้มละไมว่า

“ไม่ได้คิด แต่พอดีเก่ง...เลยถูกเลือก”

“วิท อย่าพูดเป็นเล่น!” สีหน้าของกาตีร์ดูจริงจังกว่าเดิมเข้าไป
อีก แต่วิทกลับหัวเราะแล้วหันไปตอบเดย์ดีว่า

“เขาจะอยู่กับเราสักพัก เตรียมห้องพักให้ห้องหนึ่ง แล้วก็...สั่งให้
พวกนั้นเตรียมอาหารได้เลย”

“ขอรับ” เดย์ดีรับคำแล้วหมุนตัวเดินกลับไปหลังร้านเพื่อไปยังห้อง

คร้ว ขณะที่กาตีร์ถามขึ้นว่า

“ชื่อของเขาใครตั้ง พ่อแม่ของเขาหรือเปล่า”

“เปล่า ข้าเอง”

“อะ? นี่เจ้า...นี่มันเสียงมากนะ เด็กที่เทพเจ้าส่งออกมาจากสปริต-
เวิร์ธ ก็คงไม่ฝันว่าเกิดกรณีพิพาท เจ้าอยากไปอยู่ตรงกลางสงครามของ
พวกเทพเจ้าหรือไง แล้วยังตั้งชื่อให้เขาเองอีก”

วิทยังคงยิ้มกว้างแล้วเอ่ยต่อว่า

“พวกเขาแค่เทพ แต่ข้ากำลังเป็นผู้วิเศษนะ”

กาตีร์จนด้วยคำพูด แต่ก็ยังเอ่ยเตือนว่า

“แต่ตอนนี้เจ้ายังไม่ได้เป็น”

ดวงตาของวิททอประกายระยิบระยับแล้วตอบกลับด้วยน้ำเสียง
ปกติแต่กลับทรงพลัง จนกาตีร์ตาโตเป็นไข่ห่าน

“ข้าแค่เลือกที่จะหยุด ไม่ได้หมายความว่าข้าถึงทางตัน”

“นี่เจ้า...”

“ข้าบอกเจ้าแล้วว่าข้ารับเขาเป็นลูกศิษย์...ลูกศิษย์คนแรก นั่น
หมายความว่าอะไร เจ้าไม่รู้หรือ”

กาตีร์ลอบกลืนน้ำลายลงคอ วิท แซมป์สัน คือคนประหลาด คน
บ้า และคนที่เข้าใจความฝันของเหล่าพ่อมดที่สุด เขาคือหนึ่งในคนที่
บรรพบุรุษของกาตีร์อนุญาตให้เข้าไปในบ่อสมบัติได้อย่างสง่าผ่าเผย
ด้วย

ดังนั้น หากอีกฝ่ายพูดคำนี้ออกมา ก็แสดงว่าในเวลานี้อีกฝ่ายได้
ครอบครองสิทธิ์ในการเดินไปจนสุดทางแล้ว เพียงแต่รอเวลาที่จะไม่ก้าว
เข้าไปด้วยเหตุผลบางอย่างเท่านั้น

“แต่ตัวเลือกก็มีอีกมากมาย”

วิทย์กัใหญ่

“อาจจะจริง แต่เขาคือตัวเลือกที่น่าสนใจที่สุด หึๆ ทำได้คนเดียว มันจะไปยิ่งใหญ่อะไร แต่ถ้าข้าทำให้ใครอีกคนทำได้เหมือนข้า แกมคน คนนั้นยังมีคุณสมบัติสุดยอดขนาดนี้ นี่สิ...ถึงคู่ควรกับจุดเริ่มต้นของ ‘โลกใหม่’ ที่ข้าอยากเห็น”